

CONSTANTIN P. POPESCU

REGELE NORILOR

Povestiri imaginare

Tatălui și fiului meu.

SEMĂNĂTORUL
Editura online -Mai 2010

SUMAR

<u>PĂȘĂRILE ZAKI.....</u>	<u>3</u>
<u>TAINA.....</u>	<u>4</u>
<u>O ZI.....</u>	<u>9</u>
<u>ICAR.....</u>	<u>14</u>
<u>LUMINA CURATĂ A ZILEI.....</u>	<u>18</u>
<u>UMBRA.....</u>	<u>24</u>
<u>GALBEN.....</u>	<u>28</u>
<u>FLORAR.....</u>	<u>38</u>
<u>CRONICARUL.....</u>	<u>41</u>
<u>CLIPA.....</u>	<u>45</u>
<u>CETATEA.....</u>	<u>51</u>
<u>PALMA.....</u>	<u>56</u>
<u>TURNUL.....</u>	<u>64</u>
<u>AȘTEPTARE.....</u>	<u>67</u>
<u>NOI.....</u>	<u>73</u>
<u>REGELE NORILOR.....</u>	<u>78</u>

PĂSĂRILE ZAKI

Păsările Zaki începuseră să-mi trimită semne în acele ore ale nopților întunecate și fără lună. Sunete ascuțite pe care numai ele le trimiteau și numai pentru mine, cel care eram capabil să le înțeleg. Știam de mult că vor veni acele cântece, la fel de bine cum știam că păsările Zaki nu puteau zbura singure. Aveau nevoie pentru asta de oameni și tocmai de aceea cântecul lor pătrundea asemenea aerului mai întâi prin nas, apoi prin plămâni și de acolo creștea prin sânge și se răspândea pe linia șirei spinării. Când pasărea știa că are gata un asemenea cuib, atunci prin mâinile omului treceau fiorii unor aripi și cântecul păsării primite se făcea zbor.

Și dacă omul acela era însoțit în viața lui de întuneric, deși nici o viață de om nu este cu totul întunecată, atunci păsările Zaki îl ridicau foarte sus, aproape de nori și-l lăseau apoi să cadă de acolo. Făceau lucrul acesta pentru că era necesar să fie așa, pentru ca omul să cadă, să se lovească și să-l doară. Le dura și pe ele atunci, așa cum îl dura pe omul acela. Dar numai așa omul se trezea, numai așa putea vedea stând la căpătâiul lui pasărea Zaki având grijă de el. Atunci omul învăța să-și descopere mai mult forța spiritului decât puterea brațelor. Putea acum să audă cântecul fluierat de trei ori doar pentru el de pasărea Zaki. Niciodată păsările Zaki nu zburaseră altfel.

Când omul era destul de crescut și înțelegea, așa cum înțelesesem eu, că poate zbura cu pasărea aceea care se dăruia numai lui, atunci pasărea Zaki se bucura. Iar eu mă bucuram la fel de mult, însemna că eram pregătit pentru zbor și nu voi mai fi trântit de pământ ca să mă trezesc. Asta probabil că se întâmplase altădată și dacă eu nu-mi mai aminteam nu avea nici o importanță.

Păsările Zaki aveau aripi mari și verzi, fosforescente, iar trupul lor era roșu ca sângele arzând. Atunci când cântau, un sunet întreit și ascuțit ca o tânguire, trupul și aripile lor erau numai setea de oameni și zbor. Pentru că niciodată nu puteau zbura singure.

Iar câteodată, destul de rar însă, omul era dus în zbor acolo sus, în lumea de deasupra norilor, în lumea păsărilor Zaki. Acolo omul era adoptat, îngrijit într-un mod cu totul și cu totul deosebit și devenea și el pasăre Zaki. Pentru lucrul acesta, toate păsările Zaki se făceau cu mult timp înainte mult mai frumoase și penele lor fosforescente luminau nopțile fără lună în culori nemaivăzute vreodată. Oamenii se minunau atunci și spuneau că acestea sunt semne cerești.

Din vremuri îndepărtate, bătrânii povesteau că păsărilor Zaki le sunt atât de dragi oamenii încât, la sfârșitul timpului, Pământul nu va mai fi locuit. Vor fi doar păsări Zaki în lumea lor de peste nori. Iar atunci vor veni alți oameni, din locuri mult mai îndepărtate, pentru a învăța să-și descopere mai întâi puterea brațelor și mai apoi forța spiritului. Abia atunci auzeau cântecele păsărilor Zaki, acele păsări care îi iubeau atât de mult pe oameni încât nu puteau zbura singure, ci numai prin ei și pentru ei.

Așa povesteau bătrânii din vremurile îndepărtate, dar în glasurile lor se simțea o durere pe care nici ei nu o mai puteau desluși.

Era amintirea prăbușirilor vechilor lumi, la fel de necesare ca zborul.

TAINA

Îi spusese atunci că se vor putea căsători doar cu o singură condiție. Ea aștepta, curioasă, să afle care este condiția lui, era sigură că era vorba de vreo chestie tipic masculină. Așa aveau ei, bărbații, niște mici orgolii, cum ar fi să meargă la fiecare sărbătoare la mama sau să iasă în fiecare a treia sâmbătă a lunii cu prietenii la iarbă verde cu mașini, cu grătar, cu mingi, cu tot. Aștepta cu ochii plini de curiozitate, iar el atunci își aplecă puțin capul și privi în pământ. De ce oare nu mă poate privi în

ochi tocmai acum? se întrebă ea. Dar el era foarte serios și asta o îngrijoră.

-Voi fi tot timpul al tău, îi spuse el, zi și noapte, la bine și la greu, dar va trebui să nu mă întrebi niciodată unde plec duminicile dimineața. Am locuri care trebuie să îți fie ținute la distanță și fii sigură că am să mă întorc totdeauna înainte de prânz. Nu vom mai vorbi niciodată despre asta, doar acum.

Ridică privirea și ea văzu în ochii lui că era cât se poate de serios. Poate că are pe altcineva, a fost primul ei gând. Și se mai gândi apoi la familia ei, cu părinții ei serioși și bine așezați în societate, apoi la el, cu catedra lui de la universitate, la copilăria ei de fată ținută sub ochiul sever al mamei, la fiorul pe care l-a simțit atunci când ochii lui o priviseră prima dată. Toate astea îi trecură prin cap în clipa aceea și nedumerirea ei crescuse, se simțea ca într-un joc ale cărui reguli trebuiau descoperite și asta o întrista.

Căuta să-l privească în ochi și el evita asta, se uita mereu înainte și parcă deasupra, undeva peste capetele trecătorilor. Poate că sunt doar folosită acum pe post de logodnică și mai apoi de nevastă, poate că are de gând să mă încuie în vreun turn inaccesibil altor oameni, ca și cum aș fi proprietatea lui unică, sau poate că ascunde cine știe ce vicii și nu voi afla de spre toate decât după... După ce? După ce vom fi căsătoriți după legile omenești? Atunci când voi fi doar doamna lui, purtându-i numele ca pe o onoare pe care el va fi mândru s-o arate tuturor? Și care va trebui să-i aducă pe lume fii, mai ales băieți zdraveni și sănătoși?

- Și dacă voi dori să mergem împreună undeva duminica, la biserică, de exemplu, se auzi cu surprindere întrebându-l. Și apoi în concedii, în vacanțele tale, cum vom face duminicile în care vom fi plecați din oraș?

- Vom merge altădată, că doar accesul la biserică e liber oricând, îi răspunse el foarte sigur pe el. Iar concediile...

Siguranța asta afișată atât de vizibil o speria mereu, simțea cu inima ei de femeie că este ceva ascuns în el. Iar el, ca să nu poată fi învinuit că îi ascunde ceva acum, înainte de căsătoria lor, el tocmai acum îi mărturisea ceea ce ea știa, dar știa fără amănunte. Poate că asta vrea el să nu știu, amănuntele, detaliile treburilor lui de duminică dimineață. Atunci mai ajută la ceva mărturisirea asta? Numai să aflu eu că el poate e vreun agent secret în misiuni secrete de duminică, sau că are de făcut

vreo vizită rudei lui bogate pe care eu nu trebuie s-o cunosc niciodată. Nu mai pot decât să fabulez la infinit, atât.

Se poate presupune orice tăcând, mai ales tăcând asupra duminicilor dimineața. Se închise în ea și tăcu, iar el simți. O cuprinse de umeri și merseră pe strada aceea dreaptă până la ușa restaurantului. El o deschise hotărât și sigur pe el. Prea sigur pe el, se gândi ea și se temu deodată de toată perspectiva nouă deschisă la fel cu ușa aceea din fața ei. Unde mai pot ajunge împreună? Simțea că viitorul căsătoriei cu el era prevăzut și planificat în cele mai mici amănunte și asta o făcea să urle, să se opună din răspuțeri. Dar el o luă de braț cu delicatețe și o conduse la masa pe care o alesese.

Știa că vor lua din nou masa împreună. Știa că ea ar fi vrut să ia cu adevărat masa aceea și să i-o spargă lui în cap, că ar fi fugit oriunde după aceea, dar eliberată de sub forța siguranței lui.

Nu se căsătoriseră, dar locuiau de aproape un an împreună. Așa cum îi spusese, el pleca duminicile dimineața și se întorcea mereu înainte de masa de prânz. Nu se întorcea schimbat din drumurile lui. Era la fel de sigur pe el și de calm, ba chiar ei i se părea mai puternic la întoarcere. Și dacă la început se temuse că îl va pierde, acum se obișnuise cu duminicile dimineața fără el. Pentru că el se trezea foarte devreme atunci și umbla prin casă fără să facă nici cel mai mic zgomot, iar ea se adâncea atunci în cel mai dulce somn. Doar trezirea în patul lor după plecarea lui o întrista. Și de fiecare dată își sorbea cafeaua doar cu ea însăși și privind de obicei pe fereastră. Casa lor era la etajul al șaptelea și se vedea foarte frumos cerul zilei și colțul de stradă cu copaci mari. Și fereastra lor era mare, la fel și camerele apartamentului lor, doar dormitorul era mic și cochet și numai biblioteca din camera mare i se părea ei a fi foarte departe uneori.

Când el pleca, îl aștepta privind lung pe fereastră. Oamenii treceau pe stradă neștiind că sunt priviți prin ochii ei stând acolo, la fereastră, doar cu ea însăși. Și păsările o salutau uneori pe lângă sticla ferestrei, acolo, sus. Odată găsisese un binoclu mic, din acelea de teatru, pe care îl pusese la ochi invers și toate i se păruă deodată foarte îndepărtate. La fel cum i se părea acum și discuția aceea în care el îi spusese condiția lui

pentru căsătorie. Singura condiție. Pe care ea o înțelesese și acceptase fără a-i spune deschis și lui. Dar nici nu se căsătoriseră, însă acum asta nu mai conta, era la fel de departe ca imaginea străzii privite prin binoclul inversat.

Se trezise duminica aceasta ca de obicei, somnoroasă, era iarnă și frig. Zăpada albă de afară o făcea să se simtă dornică de hibernare, de somn lung ca de ursoaică adormită în brațele ursului ei... Un somn e o întâlnire cu sufletul tău cel adevărat și nemuritor, îi spusese el. Iar ea știa că el avusese dreptate.

Nu se mai întreba de mult pe unde se duce el duminica dimineața. Ar fi dorit mult să-l urmărească pe neștiute, a vrut chiar să angajeze un detectiv pentru asta, dar renunțase. Atunci înțelesese că nimic altceva nu conta mai mult decât încrederea, poate nici prietenia, poate nici căsătoria... Îi lăsase toată încrederea ei, la urma urmei nu o mințise niciodată cu nimic. Iar dacă ar fi făcut-o, atunci ea l-ar ierta chiar fără a ști alt adevăr decât acela de ști că el știe.

Sorbi din cafeaua fierbinte și își încălzi mâinile pe ceașca rotundă. Se simțea bine, chiar dacă el plecase. Poate că exact asta dorea și el, să fie un pic singur, doar cu el însuși. Chiar plecat de acasă, el era acolo, cu ea.

Își trase capotul și se duse spre biblioteca din camera mare. Privi lung rafturile pline de cărți și alese pe negândite aproape un volum de Gibran. Începu să citească și se depărtă din așteptarea aceea devenită obișnuință. Știa că el va veni înainte de prânz.

Ușa de la intrare se deschise fără mult zgomot și el intră tăcut, o privi stând ghemuită pe fotoliu și citind. Nici nu-l observase intrând, dar el o vedea într-o lumină care venea de dincolo de fereastră, poate din albul zăpezilor de afară, se apropie și o sărută pe frunte. Mirosea a ger și ea se înfioră.

- Când ai intrat, nici nu te-am auzit, îi spuse.

- Tiptil-tiptil, ca o pisică, sau ca un motan prin zăpadă, îi răspunse el râzând. Își scotea mânușile și ea îi privi mâinile. Erau mâini subțiri de profesor. El privi cartea și ochii i se luminară.

- Gibran te-a prins, nu-i așa?

- Atât de mult încât nu avem nimic de mâncare, răspuse ea, întinzându-se ca după un somn lung. Dar găsim noi o soluție, da?

- Da. Mergem la restaurantul acela de acum un an, mai ții minte?

- Nu foarte bine, dar de ce acolo?

- Acolo... Ei bine, acolo am rostit condiția mea de fi soțul tău, asta sigur nu ai uitat-o, dar dacă l-ai citit astăzi pe Gibran ai ajuns acolo, la condiția mea...

Ea se gândi cu greutate la toate cele spuse de el și i se păreau a fi un fel de taină a cărei descifrare se apropia.

La restaurant era cald și pianul se auzea de foarte departe, așa încât nu trebuiau să vorbească prea tare. Era plăcut și ea se simțea fericită.

- Am să-ți spun taina mea, spuse el. Plec de dimineață în fiecare duminică doar spre sufletul meu. Am nevoie de asta cu disciplină și cu un ritual care e ca o rugăciune. Gibran m-a învățat cum să o fac. Merg pe stradă cu mine însumi și vorbesc cu mine, în gând, bineînțeles. Să nu râzi. Asta fac.

Tăcu. Ea înțelese acum cât de adevărată era părerea aceea cum că nu cunoști un om decât după ce ai trăit un an întreg alături de el. Cu toate zilele și cu toate anotimpurile, cu echinocțiile și cu solstițiile, cu sărbătorile și cu munca, cu toate ale vieții. Toate-toate, așa cum veneau, supuse unei chemări tainice.

- Condiția pe care am pus-o acum un an a fost locul pe care dacă ți l-am interzis a fost pentru a ți-l descoperi. Știam că vei veni și tu acasă la sufletul tău atunci când eu sunt plecat.

El tăcu, iar ea îl privea cu bucuria încrederii dăruite.

Așa era bine.

1. Plecaseră foarte devreme, înainte de răsăritul soarelui, asta pentru că autostrada spre mare era de obicei foarte aglomerată. Cu o seară înainte își pregătiseră toate bagajele și asta le luase mult timp și dormiseră puțin amândoi. Dar asta nu-l făcea pe el mai puțin sigur la volanul mașinii lor, dar ea se simțea foarte somnoroasă și numai cafeaua tare o trezea sigur. Ținea paharul de plastic cu amândouă mâinile ca să nu se verse, iar privirea îi era ațintită înainte, prin parbriz vedea deja lumina zilei lor spre mare. Îl privi și pe el, era calm și doar barba lui scurtă i se părea azi a fi foarte roșcată, dar ea își spuse că era doar din cauza luminii și nu-i stătea chiar rău, semăna cu un filosof grec, dar el era numai inginer, ba chiar un inginer mecanic și își iubea meseria.

Erau puține mașini în fața lor și mergeau cu viteză mare. Ea vedea din loc în loc pe deasupra multe indicatoare de circulație cu tot felul de semne și cifre, dar i se părea un pic ciudat că săgețile arătau mai totdeauna spre cer. Parcă ar fi arătat șoferilor drumul în alt fel. Soarele se ridicase deasupra orizontului și le lumina drumul înainte. Dimineața era deplină.

Explozia cauciucului din stânga îl făcu să frâneze violent, cafeaua ei se vărsă, se sperie, dar simți că nu o doare nimic și binecuvântă centura de siguranță. Mașina se oprise de-a latul șoselei și celelalte mașini claxonau violent depășindu-i. El oftă cu brațele pe volan, respiră adânc, apoi trase volanul spre dreapta, mașina porni și ea văzu pe partea cealaltă a șoselei dealul frumos împădurit, până atunci nu-l văzuse, dar zdruncinăturile roții sparte o făcură să se uite unde așeza el mașina. Era un drum de țară, fără asfalt, un pic mai jos decât autostrada, avea la margine un pui de brad verde alături de o troiță din lemn și o fântână. Era frumos și din alt timp, iar ea privea cum de pe acoperișul îngust al

troiței, ascuțit spre cer peste brațele crucii, picurau stropi mici, probabil de rouă. Chipul celui pictat odată acolo era șters aproape de tot și vopseaua se decolorase. Prin parbriz culorile i se păreau puțin altfel. El coborî nervos și-i spuse că trebuie să repare fierul, așa spunea el despre mașină. Ea rămase pe banchetă și nu i se potoliseră încă bătăile inimii, își mai turnă un pic de cafea din termosul răsturnat, apoi închise ochii. Pe pantalon simțea răceala petei de cafea vărsate și deodată simți nevoia să plângă. Așa se întâmpla mereu, numai lor, asta cu pana de cauciuc și atâtea altele. Ea și el nu se certau niciodată pentru nimic în lume, dar acum ea își reținea cu greu lacrimile și ar fi vrut să urle. El ridică mașina pe cric și ea se gândi să coboare. Deschise ochii și prin curcubeul lacrimii ei zări iar troița din lemn cu raze desenate straniu. Rămase pe loc, dar el striga nervos să coboare odată, se răsturna mașina de pe cric. Fierul, se gândi ea, fierul sau fiara. Coborî și se depărtă pe cealaltă parte, pe drumul de pământ vedea umbra ei lungă și alături umbra troiței ascuțite ca o săgeată. Dacă ar fi urmat-o ar fi dus-o până la el. Era diminața devreme.

Inginerul ei își făcea serios treaba și era absorbit astfel. Nici nu va observa troița, se gândea ea și își înghiți o altă lacrimă. De ce s-a făcut el inginer, de ce? Are cu adevărat mâini de artist, iar rigoarea lui e parcă nenaturală cu toate cheile astea din trusă. Dar așa a vrut el, eu doar îl iubesc. Troița era mică, la fel de înaltă cu ea și se aplecă peste fântână, se privi în inelul de apă și își auzi respirația în ecoul interior, numai al respirației ei. Se înfioră și simți o magie ciudată a apei aceleia și ridică privirea spre el. El își vorbea încet numai lui, despre roți și cauciucuri, cricuri și altele, iar ea râse pentru că își imagină cum ar fi răsunat șoaptele lui în fântână și-i veni să-l ia pe sus cu cheile lui cu tot și să-l arunce acolo, jos, în adânc. Așa ar fi doar al meu pentru totdeauna, se gândi.

El terminase treaba, se ștergea pe mâini și o văzu în picioare lângă troiță. Îi spuse să scoată apă ca să se spele, iar ea făcu întocmai. Bând apă rece de tot, cu sete, se priviră amândoi lung în ochi. Iar el simți atunci că nu se va putea certa niciodată, dar niciodată, cu femeia aceasta de lângă el, asta îl bucură foarte mult și o luă de mână. Se suiră în mașină și drumul lor împreună spre mare continuă.

2. Amiaza venise peste drumul omului bătrân. Mergea încet cu căruța lui cu un cal tot bătrân, ca și el. De când făcuseră acolo autostrada drumul lui spre moară se lungise de aproape două ori. Nu aveau voie cu cai și căruțe pe asfaltul autostrăzii. Mersese și el pe asfalt de câteva ori cu căruța lui cu roți din lemn, cu calul lui bătrân, dar nu-i plăcuse, era prea lin tot drumul și apoi copitele calului scoteau pocnete îngrozitoare cu potcoavele. El era obișnuit cu legănarea drumului de pământ, cu fiecare movilă și se oprise de-o viață întreagă la fântâna cu troița lor, a lui și a calului. Se rugase în tăcere ani de-a rândul, în timp ce calul îi îmbătrânea alături și-i devenea astfel tot mai apropiat, ca un frate. Dar acum trebuia să scurteze rugăciunea pentru că de când cu autostrada cea nouă drumul lui spre moară se dublase.

Astăzi ar fi vrut să dea un bici calului ca să meargă mai iute, în așa fel încât să le rămână același timp pentru rugăciunea de care îi era cu adevărat dor de mult. De când cu autostrada cea nouă. Îi era însă milă de calul lui și lăsa biciul la loc, nici nu-l mai folosisese de mult. Se apropiară de fântână, calul își știa locul lui de adăpat, omul se simți deodată dator fratelui lui bătrân ca el, dar se gândi doar că trebuie să se roage acolo așa cum ar fi trebuit să o facă de mult. Fie ce-o fi, cu toată întârzierea. Se dădu jos de pe capră și își simți genunchii bătrâni trosnind, se așeză așa cum se așezase de atâtea ori lângă troiță, îl încurca ceva și auzi zgomotul mașinilor celor mari și nu putu să-și adune gândurile. Simți nevoia să ridice pumnul spre asfaltul de acolo, să-și ceară liniștea, dar înțelese că era în zadar. Plânse cu sughițuri din piept, acolo, la troița lor.

Calul veni alături și îi linse urechea, omul se sperie, ridică privirea și încremeni. Din pictura troiței îl privea un chip pe care îl vedea ca printr-un cer de lumină din lacrimile lui. Acel chip îi întinse o mână. Prinse mâna și i se păru lui că devine ușor ca un fulg, dar totul ținu doar o clipă, închise ochii și când îi deschise din nou toate erau la locul lor, mașinile pe autostradă, chipul cu vopseaua scorojită, ascuțimea acoperișului troiței ca o săgeată spre cer. Se ridică, mângâie calul și se sui la loc în căruță. Avea un drum de două ori mai lung de făcut.

Se gândi pe drum că fiul lui va trece tot pe aici cu o altă căruță, pe care o va trage poate fiul calului lui de acum. Că se va opri la troiță să se roage ca și el. Că nu îl mai apăsa nimic și că se simțea cu adevărat ușor ca un fulg.

Se întoarse și mai privi încă o dată vechea troiță. I se părea că s-a aplecat puțin spre răsărit. Merse spre moară, drumul era de două ori mai lung din cauza autostrăzii. Calul îmbătrânea.

Era amiaza.

3. Tocmai acum, spre seară, rămase fără apă în bidonul lui de ciclist. Era nervos pentru că îi era sete, pentru că era în mare întârziere și pentru altă ceartă petrecută aseară. Asta conta cel mai puțin. Se certau foarte des, dar el avea un secret numai al lui și de aceea era liniștit. Ori de câte ori se certau avea el după aceea puterea să obțină un nou loc întâi în cursele lui de ciclist. De aceea acum nu-l enerva prea tare asta, cearta de aseară, cât setea. Avea nevoie de apă așa cum avea nevoie de certuri, ca o energie necesară. Sau poate ca de un dar.

Pedală mai iute, picioarele lui erau asemenea unor pârgii automate, programate să pedaleze și bicicleta lui era ca un cal năvalnic numai al lui. Un cal din fier îmblânzit, o fiară îmblânzită, pentru că nu scotea decât șuieratul respirației lui la sprinturile lungi. Trecu pe lângă el un camion mare care îl claxonă violent, nu avea el cu bicicleta lui de curse voie pe acolo, dar el îi făcu un semn cu degetul mijlociu în sus șoferului care îl văzu în oglindă. O să mă rupă în bătaie dacă mă prinde, dar se grăbește prea tare. Nu el. Ci patronii camionului lui, el e un idiot.

Văzu din goana lui un drum de țară lateral cu o fântână și el știa că asta înseamnă doar apă.

Se opri, picioarele îi păstrau ritmul pedalelor cu toate că pășeau doar pe pământ, luă bidonul de plastic și se duse spre fântână. Acolo, namila de șofer de camion sorbea direct din găleată, iar camionul era pe drumul de țară, ascuns bine vederii lui. Parcă m-ar fi așteptat, își zise și se temu de bătaia imaginată adineaori. Fie, trebuia, îi era teribil de sete. Poate nu mă recunoaște.

Șoferul se ștergea cu mîneca la gură și gâfâia. Îl privi, apucă iar găleata și o duse la gură, bău pe nerăsuflăte și apa i se scurgea peste pantaloni și pantofi. Ciclistului i se păru că celălalt are mai multă nevoie de apă ca el, dar ochii șoferului îl priveau parcă zâmbind și-i făcu cu ochiul, lui. Se liniști și el, zâmbi, apoi întoarse privirea și văzu cum soarele înflorea cu lumina lui de asfințit acoperișul troiței de lângă

fântână. Rămase uimit de lumina aceea care strălucea. Uită și de sete și se spaimă și clipa aceea a ținut mult.

Bău și el, apoi își umplu bidonul lui de ciclist, se sui pe bicicletă și se gândi că toate pe lumea asta se rotesc la fel cu roțile bicicletei lui. Șoferul plecase cu mașina lui mare cu tot fără ca el să fi băgat de seamă. Iar el era fericit și nu știa de ce, dar dacă se va mai certa cu iubita lui știa că o face doar pentru a se tachina un pic. Din dragoste. Și pentru asta primea mereu în dar un record nou.

Noapte bună, troiță.

4. Cine sunt eu? Eu sunt bradul mic de lângă troiță. Eu mă bucur că voi fi cândva hârtia albă pe care va fi scrisă povestea asta. La fel cum tatăl meu, bradul cel bătrân și crescut aici, pe drumul acesta mare de pământ, departe de pădurea de brazi de acolo, s-a bucurat când l-au tăiat. L-au tăiat din rădăcini și l-a durut tare, dar apoi i-a iertat, pentru că au făcut din el fântâna asta și troița cu acoperiș ca o săgeată spre cer. Și se bucură și acum.

Lumea vine, bea din apa aceasta, se roagă sau nu la troița asta, după cum vor, dar simt cu toții, da, simt. Inelul apei din fântână, pământul adăpostind apa vieții, lemnul blând și cald, cerul senin, lumina soarelui, primesc cu toții toate astea și uneori chiar își dau seama și atunci bucuria e și mai mare. Nici nu mai știu ce chip a fost pictat pe troiță. Mai are asta vreo importanță?

Eu sunt bradul mic, fiul bradului celui mare. Sunt noaptea care visează și plămădește mereu ziua ce vine.

Și știu că aici, la fântâna asta, opririle sunt doar pași.

Uneori, de la mari distanțe, tristețile și melancoliile fără vreun motiv precis veneau asemenea norilor de ploaie, dar erau străine, aducătoare de lacrimi din nimic... Rugăciunile se împutinaseră atunci, sau poate li se schimbaseră doar sensul, aduceau doar dorințe de înavuțire, pe posesie, de averi, și așa se născuse – tot din aceste rugăciuni – o întrecere aparent absurdă între a fi rugăciune și a avea...

Soarele se umbrise cu nori și lacrimile picurau pe masa pe care Icar își sprijinea coatele. Nu se mai întreba de ce. Acea „liberă voință”, *free will*, cum i se spusese, nu era de fapt total liberă, ci limitată de trup și carne, iar lumea care lui i se părea altădată a fi nesfârșită acum i se strângea ca un cerc în jur. Nu mai avea puterea să viseze, să evadeze sau poate să intre altundeva, i se părea că substanța-gând a lui, unică și personală, se epuiza. Și numai zeii știau cât de mult se străduise să facă din acea substanță-gând doar a lui o pereche de aripi mari, de pasăre puternică sau chiar de pasăre fermecată... Ca să poată trece *dincolo* de zidurile înalte ale labirintului celui încurcat și fără altă ieșire imaginată decât prin zbor.

Dincolo și dincoace, erau de fapt toate laolaltă, iar întregul acesta îi era cuprins acum în picăturile de lacrimi căzute pe masa pe care-și sprijinea coatele. I se părea a fi o muzică semănând cu picurii ploii pe streșina casei lui, spre nord, îndreptată numai spre nord, fără a o vedea Soarele în vreun anotimp...

Cândva, de mult, era așa de ușor zborul încât devenise un obicei natural, firesc la fel cu o joacă. Azi aripile îl dureau și îi erau slabe. Fără zbor. Erau nefolositoare. Le privea, întinse de-a stânga și de-a dreapta trupului căzut. Ce se întâmplase, cum, în ce fel își pierduse Icar nu aripile, ci chiar zborul?...

Zburase cu adevărat doar pentru a fugi de aici, pentru a scăpa de toate acestea, de rătăcirile din labirintul lui, doar al lui? Nu era oare asta tocmai menirea oricărei rătăcirii, aparent nesfârșite? Aceea de a născoci aripile și zborul spre Soare, spre lumina cea mare și eliberatoare? De a alege de a nu mai rătăci?

Dar prețul zborului era doar prăbușirea, adică încetarea zborului, numai după atingerea luminii celei mari... Căzut, cu aripile aproape frânte, cu trupul vlăguit, el, Icar, zbura acum în alt fel, acolo, acolo, acasă. Rătăcirea prin labirint i se dăruise pentru acest fel de zbor, abia acum liber cu adevărat, pentru alegerea lui liberă și cutezând a ajunge până la Soare.

Naivitatea de a crede, ca o formă a purității lui. Apărat acum de pavăza faptelor lui, blocând relele astfel și nemaitemându-se de nimic. Nimic rău nu i se poate întâmpla unui om bun, spusese cândva Socrate. Iar el fusese bun, o știa bine în naivitatea lui, așa cum numai un copil poate ști. Iar adevărata libertate de acum era numai meritul eliberării de frică, prin faptele și gândurile lui, acelea bune, care îi stăteau de jur împrejur ca niște îngeri păzitori.

Și totuși, de la acele mari distanțe de unde veneau uneori tristețile și melancoliile fără motiv, aducătoare de lacrimi fără motiv, de acolo venea lumina care devenea din ce în ce mai clară. Ca o rază care creștea și se apropia din ce în ce mai strălucitoare, de parcă de fapt el s-ar fi apropiat de acea sursă de lumină și ar fi văzut așa tot spațiul cel mare traversat de lumină până la el, Icar. Călătorind la nesfârșit prin spațiul nesfârșit, mereu, sigură în drumul ei mai drept sau uneori mai curbat, sigură, până la el. Distanța scădea, iar lumina creștea. Era doar la câteva secunde de locul acela numai al lui care se numea inimă. Căutarea lui, labirintul lui, rătăcind prin el și prin inima lui.

Emoția din înaltul pieptului lui se făcea atunci un zbor, ca atunci când lacrimile picurând pe masa pe care-și sprijinea uneori coatele i se păreau a fi o muzică doar a lui, compusă de el așteptând lumina. Sau poate că lumina aceea crescând îl căuta pe el, pe Icar. Acolo, deasupra labirintului lui de lacrimi fără vreun motiv anumit, venite de departe, uneori...

...Frunza aceea crescuse din mugurul mic și verde, o priviseră ochii lui cum se desfășura clipă de clipă la fereastra casei, dar acolo lumina Soarelui nu pătrundea pentru că fereastra era îndreptată spre nord. Respirase lumina aceea umbroasă, plină de setea ei, pe care el credea că i-o poate potoli cu apă și atât. Acolo doar Luna mai lumina, asta când se hotăra să treacă pe acolo în rotirea ei inegală. Și o stea mică și strălucitoare și nemișcată pe cerul nopții, îi spusese că este Steaua Nordului, iar fereastra casei aceleia era îndreptată spre nord și nu ar fi putut vedea altă stea. Dar frunza se ofilea încet și sigur, mai întâi de la vârful acela ascuțit, devenind din ce în ce mai galbui și palid, apoi tot mai departe pe suprafața ei cândva verde palid pentru că nu văzuse miracolul adevărat al luminii Soarelui. Era o trecere a celulelor în atomul elementelor, poate în atomul atomului atomului, la micul infinit. E o apocalipsă a frunzei, se gândi el, așa cum poate și Steaua Nordului își are apocalipsa ei... Dar toate sunt la locul lor și numai așa cum trebuie să fie. Să zbor din lacrima acestei frunze cuprinse de apocalipsă, e calea spre cer, acasă, acolo...

O crucificare poartă mereu în ea însăși o Inviere. Iar atunci când iubești sacrificiile se numesc dăruire pură.

Ca naivitatea de a crede.

Hai, vino și zboară cu mine, frunză...

Micile detalii alcătuiesc marele întreg iar tu bucură-te de trupul tău, pentru că este felul prin care se exprimă sufletul tău.

Bucură-te de lumea cea mare și frumoasă cum nu mai este alta acum, pentru că tu locuiești în sufletul ei așa cum sufletul tău s-a îmbrăcat în haina trupului tău.

Ești doar o vibrație fină asemenea unei muzici. Muzica nu are formă. Este lipsită de materialitate pentru că este vibrație pură, așa cum ești și tu, zburătorule, ai înțeles asta. Și dacă trupul tău se lasă să plutească pe firul nevăzut al vibrației acestei muzici fine, atunci cu adevărat poți să zbori sus de tot, până la Soare...

O luminiță ca o stea strălucind din ce în ce mai tare se apropie de tine, te caută numai pe tine, zburătorule ce ți-ai născocit zborul și aripile din tine însuși. De acum nu vei mai putea cădea niciodată. Știi ce spunea cineva care se numea Carlos Castaneda? Că viața noastră e o călătorie în

infern și că ne întoarcem de acolo ducând cu noi comori, iar una din comori este Înțelegerea.

Te-ai temut de moarte, ca orice om. Oare frunza aceea se teme de moarte, de trecerea acolo, dincolo, cum spun ei? Dar Steaua Nordului? Nu, desigur... Ai suferit prin căderea ta de sus, dar ai izbândit și acum știi că dacă timpul nu există, atunci nici moartea nu poate exista, că toate se leagă împreună și că apocalipsele frunzei sau ale stelei sunt doar freamătul neîncetat al Vieții, ca o muzică fără sfârșit, călătorind fără încetare până la auzul care o cheamă.

Uite de ce, uneori, de la mari distanțe, veneau tristeți și melancolii fără motiv, asemenea norilor de ploaie, dar străine, așa ți se păreau... Aducătoare a lacrimilor din nimic.

De fapt din uitare.

Hai, vino și zboară alături de mine spre visul cel înalt.

LUMINA CURATĂ A ZILEI

Dormise foarte agitat în noaptea aceea. Se speriasse printre vise de rafalele puternice de vânt și se gândise că nu are totuși de ce se teme. Era doar un vânt care bătea foarte tare și atât, mai simțise și altădată cum șuieră vântul peste acoperișurile caselor și prin frunzișul pomilor. În noaptea asta însă somnul îi fusese întrerupt de streășina casei din apropiere, smulsă din legăturile ei de metal și dusă de-a rostogolul pe asfaltul străzii pustii. Între visele neîntrupate încă și vuietul vântului, sunetul acela al metalului i se părea un adevărat tunet coborât pe pământ. Ieșise pe balcon și aerul acela foarte nervos o ciufulise și îi înfiorase pijamaua subțire. Privise cerul de cerneală, curat și plin de stele clipind, dar vântul nu-l văzuse. Doar neliniștea aceea surdă. Simțise parfumul salcâmlor pătrunzându-i în piept aproape cu forța și se gândi că primăvara asta va fi scuturată de toate florile prin vântul acela. Ajută la ceva și asta, la polenizare, poate, dar neliniștea aceea nevăzută o aduse din nou în patul cald încă de trupul ei care se agitase într-una încercând să adoarmă. Printre șuierăturile vântului se încrucișau vise cu șoapte și figuri abia conturate, ca din umbră. O copleșise Caleea Lactee, clară și luminoasă cum nu o mai văzuse vreodată, în miile ei de licăriri vii.

Nu mai avea somn și gândurile îi erau și ele la fel de fluturate de vântul acela cam prea sălbatic, însă atât de cald și parfumat încât putea fi iertat. Se va opri spre dimineață, probabil, atunci Soarele va liniști toată agitația asta nefirească. Era o iritare a auzului, un vuiet al urechilor, care deși se știau la adăpostul zidurilor groase ale casei, auzeau ca din adâncurile ființei zbaterile bruște și de nepotolit.

Strânse tare pleoapele și i se păru că dacă se străduiește poate auzi mai încet și mai îndepărtat vântul acela. O chinuise până la durere de cap.

Adormi adânc.

Dimineața avea doar o adiere de lumină când vântul se opri ca și cum cineva ar fi apăsat acolo, sus, pe un buton nevăzut. Căscă din greu și efortul nopții i se păru foarte departe. Visase, dar nu își amintea nimic. Era o ușurare după visul acela, nu și-o explica și îi era ciudă cum putea uita un vis atât de ușor. Poate nici n-a fost un vis adevărat.

O cafea. O altă dimineață, balconul și respirația aerului curat. Era foarte senin și se gândi la vântul care dusesse desigur foarte departe tot praful și fumul din oraș. Cerul strălucea și simți asupra ei căldura blândă a luminii, ca pe o baie de liniște. Sorbi încet din cafeaua caldă și își dori din toată inima să plece prin oraș, să hoinărească sub cer, prin lumina curată a zilei fără alt scop decât de a merge pe jos.

Se îmbracă după ceașca de cafea și ieși pe trotuarul măturat parcă proaspăt de vântul cel furios al nopții. Culorile erau vii cu adevărat și ea se gândi că de bună seamă era și asta tot una din isprăvile vântului.

Era bine să meargă pe jos. Simțea prin țesătura subțire a ciorapilor adierea vântului blajin ca o mângâiere. I se părea că este la mare, în apa aceea care de-abia ajunge până la genunchi și își simți sângele asemenea apei mării, circulând prin arterele ei parcă pentru întâia oară. Era surprinsă și fără să se gândească păși pe bordura trotuarului, curată și vopsită cu alb proaspăt și luminos. Se sperie deodată de un scrâșnit de frâne aproape de șoldul ei. Inima începu să-i bată nebunește și se gândi o frântură de clipă la rafalele de vânt de noaptea trecută. Încremeni și privi namila neagră și strălucitoare din fier, cu geamuri întunecate, parcă mai întunecate în lumina aceea curată. Străluceau negru. Înțelese într-o clipă că neatenția îi putea fi fatală și se gândi că frânele mașinii lucioase în negrul ei puteau fi defecte. Dar nu, mașina era mult prea nouă și scumpă. Se gândi la șofer și chiar atunci această se dădu jos din mașină. Era un tânăr brunet cu pielea foarte albă, distins, cu un costum bleumarin, cravată bleu și cămașă albă. Mirosea atât de puternic a bărbierit proaspăt, încât femeii i se păru un actor coborât din ecranul

unui film. Bărbatul o apucă de cot cu blândețe și îi vorbea, lăsase portiera mașinii deschisă, celelalte mașini așteptau. Ea nu auzea, nu își revenise din sperietură încă, dar se gândi că și el ar trebui să fie speriat de șocul frânelor prea din scurt. O conduse pe trotuar înapoi și ea văzu atunci că el avea niște ochi foarte curați, la fel de albaștri ca lumina curată a zilei. Se liniști un pic, trecătorii se opriseră și le vedea gurile strâmbându-se disprețuitor spre ea, sigur că o condamnau. Bărbatul se sui înapoi la volan și plecă foarte încet de pe loc. Ei i-ar fi plăcut o plimbare cu mașina aceea mare, dar negrul acela sclipitor o speria. Mai bine să își simtă picioarele tremurând încă, păcat de apa acelei mări care îi circulase ca propriul ei sânge prin artere. Încă mai simțea deasupra cotului mâna acelui bărbat absorbit parcă de mașina neagră și strălucitoare.

Trebuia să plece repede de-acolo, pași înainte și coti pe prima stradă la dreapta. Nu știa unde este, dar strada cobora într-o pantă ușoară pe lângă ziduri mari de clădiri impunătoare. Va coborî, da, până jos. Erau salcâmi mari și înfloriți pe marginea acelei străzi.

Era un băiat drăguț, își aminti. Mersul îi limpezea gândurile și își aduse aminte de soțul ei și de plecarea lui. Apoi lacrimile i se opriră în piept și dori să alunge totul acolo, jos, în adâncul cel mai adânc. Se apropia de o clădire mare de cărămidă roșie pe care o cunoștea. Era catedrala și se duse drept spre intrare ca și cum băiatul acela drăguț ar mai fi condus-o încă ținând-o blând de deasupra cotului.

Porțile mari și vechi ale catedralei o copleșeau, i se părea că e prea mică pentru a intra, dar văzu cum în ușa cea mare și închisă se deschide o alta, mică doar atât cât să încapă un singur om. Pași chiar în fața ei un bătrân, ieșind agale cu un baston foarte lung în mâna dreaptă. O privi și ea îi văzu privirea senină și blândă ca aceea a unui sfânt. Se trase la o parte din calea lui, bătrânul îi zâmbi înclinând capul, era foarte înalt și slab, iar femeia se simți mică de tot. Bătrânul lăsase ușa deschisă și ea intră.

Se auzea de foarte departe cum cânta cineva la orgă și ei i se păru că aude din nou vântul nopții trecute, dar parcă acum cânta. Era o lumină strălucind prin vitralii înalte, la fel ca afară, dar ecourile pașilor ei o

speriau un pic. Marmura aceea i se părea rece și ea și-ar fi dorit iar căldura blândă a Soarelui dimineții. Se propie de unul din pereți și ajunse lângă locul unde se făceau confesiunile. Se aprinse în sufletul o emoție foarte stranie și se gândi să se spovedească. Nu va ști nimeni, desigur, doar preotul și ea. Sfânta ei taină. Care taină?

O femeie simplă cu o basma pe cap tocmai ieșea din confesionar. Părea că se roagă cu glas șoptit sau își vorbește singură. În urma ei preotul, aranjându-și straietele, o zări. Intră înapoi, știind că mai are pe cineva de spovedit. Era un preot bătrân. Avea spatele adus și veșmintele lui erau uzate. Pe umerii lui se zăreau mici fire de păr alb.

- Cum te numești, o întrebă.

Femeia tăcu. Inima îi bătea foarte tare și simțea cum vocea preotului ar fi trebuit s-o îndemne prin calmul ei obișnuit la confesiune. Dar ea se temea de întunecimea locului, de grilajul acela negru de lemn care le despărțea chipurile, lăsând doar vocile să se întrepătrundă. Nu înțelegea cum poți vorbi de la suflet la Dumnezeu printr-un grătar negru de lemn. Ar fi vrut să se spovedească luminii Soarelui. Acum însă nu mai putea.

- Mă numesc... Părinte, am păcătuit.

- Cum, întrebă vocea de dincolo de grilaj.

- Mi-am înșelat soțul, o singură dată... Am un soț foarte bun și care mă iubește, dar eu... Eu am avut un bărbat pe care l-am întâlnit o singură dată, înțelegeți?

- Înțeleg, spune mai departe.

Îi veni greu să vorbească mai departe și brusc îi veni în minte visul nopții trecute. Vântul acela năprasnic îi adusese alături pe bărbatul de la volanul mașinii celei negre. Trăise cu el o noapte de dragoste cum nu mai visase niciodată, apoi el plecase în întunericul vântului și lăsase în urma lui o mână întinsă spre ea. Doar mâna aceea era în lumină în visul ei, restul trupului lui, cu care ce contopise toată noaptea, se pierdea în umbră, o umbră albastru întunecat, la fel cu cerul nopții trecute. Își amintea parfumul acelui bărbat frumos, la fel ca pe stradă. Știa că deși îl absorbise umbra și nu-i rămăsese din el decât mâna întinsă spre ea, omul acela îi luminase viața ca nimeni altul.

Dar aici lumina era mai întunecată, nu ca afară.

- Am întâlnit omul pe care îl așteptam, o singură dată, doar atunci, în noaptea aceea cu vântul sălbatic, spuse încet femeia. Apoi el a plecat. A plecat în umbră, părinte, și eu știu că nu va mai veni niciodată. Dar soțul meu mă iubește și simte, așa putea spune că știe tot.

-E atât de grav, spuse părintele, sau e doar o închipuire?

Femeia tăcu îndelung. Întrebarea preotului o trezise din ceea ce nu ar fi dorit să se termine nicicând. Visase și trăise cu adevărat, dar omul de dincolo de grilajul negru de lemn nu ar fi înțeles asta niciodată. Și totuși e un om bun care mă ascultă cu răbdare, se gândi femeia.

- Iertați-mă, părinte, nu pentru păcatul meu, ci pentru că nu pot vorbi mai mult. Poate nu înțelegeți și...

- N-ai teamă, mie îmi poți vorbi, doar eu și Cel Atotputernic ascultăm. Și dumneata, sigur că da...

Femeia simți o ușoară ironie și se gândi că preotul dorește să știe toate amănunțele nopții ei cu bărbatul acela. E oare atât de nerușinat preotul ăsta, se întrebă, deși știa că nu e așa.

- A fost... A fost ca și cum așa fi iubit o veșnicie întreagă, părinte, ca și cum toată dumnezeirea cerului și pământului se coborâseră deodată în mine. Nu știu să spun mai mult... Dumneata ai iubit vreodată, părinte? se auzi întrebând.

- Aici doar eu ascult răspunsurile, nu răspund însă niciodată altfel decât în spiritul învățăturii creștine.

Femeii i se păru mult prea abil răspunsul nerostit al preotului. Se întreba ce mai caută acolo. Inima i se liniștise și simțea cum totul s-ar fi destrămat ca în vântul nopții dacă ar mai fi vorbit.

- Am iertare, părinte, sau nu?, mai întrebă femeia.

- Ai, femeie, pentru că totul e doar în mintea dumitale și ai face bine să îți iubești soțul la fel de mult cum spui că te iubește el. Ai copii?

Ce-i veni omului ăstuia să întrebe asta, tocmai acum? Simțea că nu mai are mult de coborât pe panta lină a străzii aceleia. Știa că aproape ajunsese. Aproape.

- Nu, nu am și soțul meu m-a părăsit pentru alte femei, părinte, dar eu am să-l aștept și am să-l iubesc chiar și în bărbatul acela întâlnit o singură dată, într-o singură noapte cu vânt sălbatic. E chiar el, soțul meu, părinte, nu înțelegeți?

- Dacă eu nu înțeleg, atunci doar dumneata poți înțelege. Eu pot numai să iert. Și chiar asta fac. Mergi cu Dumnezeu.

Femeia înțelese că trebuie să plece. Mulțumi și se ridică. Părintele o urmă. O ocoli și i se așază înaintea, căutându-i privirile. Femeia îl privi drept în ochi și nu simți nici un fel de vinovăție. Cum s-ar fi putut simți vinovată pentru cel mai frumos și dumnezeiesc dar?

Preotul păru că înțelege, dar clătină din cap, făcu asupra ei semnul crucii și apoi o lăsă să treacă. Își scoase cu gesturi liniștite cordonul violet din jurul gâtului și îl împături meticolos. Poate că visul ei nu putea și nu trebuia să fie iertat vreodată. Nu de oameni. Nu de el, preotul bătrân și ascultător al miilor de confesiuni străine lui.

Se simțea trist după spovedania acestei femei. Pentru prima dată în viața lui nu avea ce ierta.

Afară, în plin Soare, ochii bătrânului întâlnit la intrare o priveau și ea se gândi că doar omul acela ar fi trebuit să îi fie duhovnic. Stătea pe trotuar cu bastonul în mâna dreaptă, cu capul ușor ridicat către Soare. Femeia simți că o așteptase. Părea un patriarh cu părul alb, iar bastonul lui era ca o legătură tainică între cer și pământ. Femeia se opri și bătrânul o privi. Avea în ochi lumina dragostei pe care femeia o cunoscuse noaptea trecută în ochii iubitului ei. Singurul ei iubit din singura noapte de dragoste în vântul sălbatic și parfumat cu salcâmi.

Parcă era de dincolo de lume și femeia știu atunci că înaintea ei se întindea o mare liniștită de timp.

Începu să urce panta străzii aceleia pe drumul de întoarcere. Era fericită sub cerul senin, în lumina curată a zilei.

UMBRA

Asupra uneia din țările cerului, acolo, în preajma stelei ei strălucitoare, o umbră se așeză odată să se odihnească. Îi plăcea tare mult lumina acelei stele și în călătoria ei neîncetată umbra nu mai găsisese niciodată un loc atât de frumos. Un pământ cu roade bogate și flori, cu oameni curați la suflet, buni și veseli, plini de o credință pe care umbra nu o putea înțelege și de care nu îi păsa. Era doar foarte obosită și se întinse pe toată acea țară, la Soarele care strălucea atât de plăcut încât umbra adormi. Se odihnea în locul acela găsit după hoinărelile ei prin ceruri.

Dar în dimineața zilei următoare, oamenii țării pe care se odihnea umbra se treziră mai greu din pricină că le lipsea lumina Soarelui lor. Nu vedeau decât o ceață cenușie care le împăienjenea ochii și se întrebau cu toții ce se petrecuse deodată. Doar cu o seară înainte Soarele lor se dusesse la culcare la fel de împăcat ca și ei. Ba chiar le trimisese încă o dată lumina lui pe luna acelei nopți, așa că adormiseră ca în toate serile, oboșiți de truda lor.

Se prea poate ca în noaptea aceea să fi dormit cu toții foarte adânc. Nimeni nu stătuse de veghe, nici nu scrutase cerul cu curiozitate sau visând cu ochii deschiși. Știau atât de bine hărțile cerului și pe urmă nu se mai întâmplase niciodată așa ceva. De mult timp nu mai aveau printre ei pe vreunul bântuit de insomnii, ca să îl poată întreba ce se petrecuse. Cu toții se sfătuiau ce să facă, dar lumina aceea cenușie le împiedica gândurile așa cum le împiedica vederea. Nu puteau decât să aștepte, ațintind neîncetat cu privirile bezna cea mai neagră care li se arăta acum din cer. Nici stele atât de cunoscute nu se mai vedeau. Nici luna lor dragă.

Încordarea îi obosi pe toți și se culcară la ora pe care o simțeau a le fi fost seară. Așa trecu prima noapte, dar a doua zi, dacă mai putea fi zi, toate erau la fel de întunecate. Peste câțva timp, alt timp, unii dintre oameni se obișnuiseră. Peste alte câteva zile, la fel de cenușiu luminate, unii se hotărâra să plece dincolo de hotarele țării, să vadă unde se termina lipsa luminii lor. Își pregătiră de-ale gurii și se așternură pe drumul cel lung și întunecat. Cei rămași îi urmăriră cu priviri pline de nădejde, dar din pricina luminii slabe îi pierdură foarte repede din vedere.

Peste ceva timp, măsurat și el de acum într-un fel mai ciudat pentru toți, florile începură să se ofilească, iar câmpiile lor roditoare se acoperiră de cețuri umede și reci. Îi cuprindeau fiori de frică veche de când lumea lor. Uitaseră cu toții când se temuseră ultima oară. Aveau câte ceva prin gospodării și înțeleseseră că toate astea veneau ca o pedeapsă pentru o vină pe care nu și-o cunoșteau.

Alergară atunci degrabă la profeți. De mult erau lăsați în liniștea lor pe crestele stâncoase, dar acum aveau mare nevoie de sfințenia lor de care altădată se putuseră lipsi. Profeții îi priveau cu ochii lor bătrâni cum se plâng. Tăcură mult timp după ce ascultară ce spuneau oamenii. Ei, cu ochii și așa obosiți de vârstă, poate că nu simțeau lipsa luminii. Oamenilor li se părea că nu îi văd bine din cauza întunecimii în care vedeau acum. La sfârșit, cu câteva cuvinte, ei le spuseră oamenilor că lumina este tot acolo unde fusese mereu. Oamenii se supărară și plecară vorbind tare și nemulțumiți. Credeau acum că făcuseră bine să îi lase pe profeți în chiliile lor singuratice din munte.

Se întoarseră cu greu în țara lor împădurită acum de beznă. Hățișuri încurcate adăposteau forme neștiute până atunci. Așteptau întoarcerea celor plecați dincolo de hotare. Când aceștia se arătară, erau osteniți și chipurile lor erau mai umbrite de temeri noi. Le spuseră oamenilor că țara lor din ceruri era toată acoperită de lumina aceea cenușie, că fusese pătrunsă peste tot de negura rece. Păreau că fuseseră pe alt tărâm, până la capătul țării lor din ceruri. Rămaseră cu toții tăcuți și nădejtile puse în cei ce plecaseră se stinseră cu totul.

Din cauza acestei lumini slabe ca o umbră cenușie, odată cu trecerea anilor, copiii care se nășteau aveau pielea foarte albă și ochi mult mai mari. Părinților li se păreau slabi și credeau că se stinge neamul lor prin asemenea urmași. Simțeau că aceștia nu sunt copiii lor, că veniseră în lumea lor întunecată acum din ceruri pe care ei nu le cunoscuseră. Dar încă îi puteau iubi ca pe copiii lor.

Plângeau iarăși și nu mai știau de cât timp nu mai plânseseră. Hrana le era din ce în ce mai săracă. Tot felul de lighioane ieșeau din pământ și oamenii nici măcar nu le cunoșteau. Nu le puteau opri și ele își luau jertfa dintre oamenii din ce în ce mai vlăguți. Anii li se păreau a fi doar zile și uitarea voia parcă să-i copleșească. Din pricina asta, unii dintre ei plecau deodată în ceața aceea lipicioasă și urlau asemenea lupilor la lună, alergând spre ceea ce doar ei vedeau. Doar glasurile lor, care se auzeau din ce în ce mai încet, le spuneau că se depărtează, asta pentru că ochii nu mai puteau vedea decât la câțiva pași. Despre cei plecați dintre ei în felul acesta, oamenii credeau că și-au pierdut mințile și atunci se adunau laolaltă și se temeau mai puțin.

Câte unul din ei visa în somnul cel adânc lumina din trecut și toate cele pe care le trăiseră. Se trezea și le vorbea cu înflăcărare de visul primit în dar în lumea lor cețoasă și simțeau cu toții cum omul acela se lupta pentru ei toți cu uitarea. Asta îi durea cel mai mult, spaima uitării. Stăteau cât mai mult împreună, simțind că așa sunt mai puternici și uneori le era tuturor foarte dor de profeți. Dar nu vorbeau niciodată despre asta.

Încet, încet, ajunseră să se miște asemenea turmelor de oi de pe vremea când mai aveau Soare și câmpii cu iarbă verde și proaspătă. Vorbeau mult despre vremurile de dinainte de întuneric, de parcă ar fi vrut să păstreze cu orice preț amintirile fiecăruia dintre ei ca într-un fel de cronică. Nu o mai putea scrie însă nimeni din pricină că puterile ochilor le slăbiseră.

Apa izvoarelor se tulburase și era aproape de nebăut. Unii din ei mâncau câteodată pământ frământat în mâini până se încălzea astfel un pic. Își aminteau din ce în ce mai rar de pâinile mari și proaspete, iar gustul și mirosul lor le mai păstrau doar puțin în amintiri.

Simțeau cum își pierd unul câte unul toți zeii, atât erau aceștia de tăcuți. Și copiii lor ciudați, crescând printre ei de parcă nu ar fi fost ai lor, mai puteau doar rar să cânte. Însă oamenii știau că ei văd mult mai bine cu ochii lor mari.

Într-una din zilele acelea care se deosebeau foarte puțin de noapte așa cum și-o aminteau ei, copiii aceia pe care nu îi simțeau a fi ai lor le spuseră ceea ce auziseră de la profeti. Că lumina era tot acolo unde fusese mereu. Copiii păreau foarte siguri pe ceea ce spuneau, ca și cum ei, părinții lor, nu ar fi știut nimic sau ar fi uitat cu totul. Îi ascultară mirați și se gândiră că își vor fi pierdut deja mințile de mici. Plânseră mult.

Atunci, privindu-i cum plâng, copiii începură să cânte cu glasurile lor plătând, dar care deveniră laolaltă un cor pe care oamenii nu îl mai auziseră. Ascultau vrăjiți cum se ridică din piepturile mici cântul. Răsună atât de tare încât ajunse până sus, la umbra aceea rătăcită peste țara lor din stele. Se trezi umbra, se întinse somnoroasă, privi Soarele care o luminase și o încălzise cu razele lui și nu spuse nimic. Privi spre pământ și când înțelese tot ceea ce făcuse se topi. Nu plecă, dar se topi și se făcu limpede ca o sticlă, tristă că le luase pentru o vreme lumina oamenilor acelei țări dintre stele.

Și ca să ceară iertare acelei țări, de atunci cerul deveni albastru, iar copiii și oamenii cântă din toată inima privindu-l. Le zâmbeste atunci, tăcut, chiar și Soarele lor. Copiii au ochi mari, frumoși și senini și cântă. Se urcă adesea pe culmile munților să se întâlnească acolo cu prietenii lor cei mai buni, profetii.

GALBEN

Se tăia se la degetul cel mare al mâinii stângi cu cuțitul cu care spărsese coaja oului pentru prăjit. Din tăietura aceea curgea un strop de sânge roșu care căzu pe gălbenușul oului din tigaia cu ulei încins. Nu mai putea suporta asta. Erau prea clare contrastele celor două culori care se așezaseră pe albușul oului și pe uleiul care sfârâia. I se părea că sunt încarnarea unui avorton care o înfioră. Apucă tigaia de coada cea lungă, merse până la baie și aruncă totul în closet. Auzi sfârâitul uleiului și apoi trase apa. Lăsă din mână tigaia și zgomotul căderii ei o sperie cu totul. Își privi mâna stângă cu degetul tăiat și mai văzu petele de sânge pe faianța albastră. I se părea că privește prin ochii altcuiva toate culorile astea curate și pure, neamestecate în nici un fel de nuanțe. Roșu și galben, roșu și albastru, galben și albastru. Se așeză pe marginea căzii și izbucni într-un plâns nervos și tăcut. De ce așa și mai ales de ce tocmai acum? Nu își putea răspunde și ar fi dorit mai mult decât orice pe lume în acea clipă să fie și el acolo și s-o ajute. Dar el plecase. De aproape un an.

În camera aceea de baie faianța era albastru deschis, asta pentru a sugera apa, spusese el. Aleseseră împreună și cada, și faianța, și oglinda și celelalte, dar ea înțelegea abia acum că nu alesese de fapt decât el. Se privi în oglindă și văzu că avea pe față semne roșii de sânge de la rana din deget. Se sperie tare de tot, dar în același timp se trezi parcă. Închise ochii și simți aproape fizic imaginea gălbenușului de ou cu pata aceea roșie în mijloc. Se spălă pe față și se gândi la un platur, apoi simți aproape organic nevoia de Mozart, numai el, singurul ei vindecător. Cu ochii împăienjeniți de lacrimi își puse platurile pe tăietura din deget, era adâncă și platurile se pătă și el de sânge. Ca și cum ar fi trebuit să plătească, se gândi ea. Mozart și simfoniile lui

liniștitoare, CD-ul și apoi butonul pătrat și negru. Nu știuse niciodată de ce toate combinele astea stereo sunt negre, dar acordurile muzicii o făcură să respire cu calm. Poate pentru a nu fi văzute pe întuneric. Cu perdelele trase, seara. Iar camera era străbătută doar de micile raze ale beculețelor combinei. Ca atunci. Trecuse totul și degetul îi zvâcnea sub plasture. Se așeză în fotoliu cu inima încă bătându-i tare. Bătăi rare, dar puternice.

Mâneci cu volănașe din dantelă apretată și peruci pudrate cu argintiu. Coloane mari din marmură neagră cu vinișoare mov deschis și parcă lichid, un lichid divin. Cu chipuri sculptate de îngerăși durdulii și răsând cam tâmp în imaginația ei. Costume viu colorate și muzica lui Mozart. Astea toate le cunoștea prea bine și știa într-un fel ciudat că mai fusese cândva prin acele momente, în anii rococo, cum le spunea ea. Și numai Mozart izbutea cu vraja lui să o aducă acolo, ca pentru o evadare din timpul pe care ea nu își amintea să fi ales vreodată să-l trăiască. Iar el plecase de aproape un an și nu-i mai rămăsese decât albastrul faianței din baie, ca să sugereze apa, cum spunea el.

Rana din degetul cel mare pulsa în ritmul bătăilor inimii ei și viziunea lumii lui Mozart se șterse. Deschise ochii și își privi degetul, cu plasturele puțin pătat. Avea acum muzica lui Wolferl și se duse la cartea ei de chiromanție. Numai acolo putea afla de ce se tăiasse tocmai la degetul mare al mâinii ei stângi, ca o plată al cărei tâlc nu-l putea descifra.

Cartea avea copertile și paginile uzate de atâta folosire și el râdea mereu de cartea și de misterele ei, dar ea știa bine că el nu știe nimic-nimic din toate astea, dar tare mult ar fi dorit să afle. De aceea, ori de câte ori ea îi citea câte un pasaj, iar asta se întâmpla numai când el avea o problemă de rezolvat, asculta foarte atent totul. Apoi însă el devenea teribil de ironic, dar ea știa că asta e masca lui de bărbat puternic, sub care de altfel se ascundea un băiețel timid. Știa la fel de bine ca ea că numai ea știe, cu intuiția ei feminină. Tot ea îi spunea, ca o mamă vorbind copilului ei, că problema avea soluția chiar în problema însăși, dar și în palma lui și de aceea căuta ea în cartea ei de chiromanție.

Acum i se părea că toate astea nu mai ajută la nimic. Și stătea cu cartea în mâini și asculta rondo-ul lui Mozart, dar ar fi vrut să arunce cartea undeva departe de tot. Și să vină înapoi cu soluția problemei ei, care de data asta nu i se părea a fi de rezolvat pe calea asta. Nu, intuiția

ei nu mai era a ei, i se părea că el o lăsase fără puterea de a crede în mistere, că o folosise doar pentru a deveni și el un cunoscător. Probabil că nu mai avea ce să mai primească de la ea, el, băiețușul puternic și rațional. Dar ea îl iubea și prostul nu înțelesese nimic. Asta o făcea acum să plângă cu lacrimi mari și cu suspine din piept și numai Mozart îi era aproape. Cartea de chiromanție nu o mai putea ajuta.

Se șterse la ochi și se îmbracă în rochia galbenă.

Pentru că locuința lor era într-un bloc, Val cumpăraseră un teren destul de mare în afara orașului. Acolo va fi paradisul lor, îi spunea Alexandrei, iar serile, în camera lui de lucru se așeza la computer și proiecta pe ecranul acela sintetic o imagine a paradisului lor. O vilă cu etaj și cu alei pietruite regulat, cu iarba plantată ca la carte, cu copaci perfecți, așa cum imaginea lui de om important o pretindea. Departe de lume cea murdară, mai spunea el, iar Alexandra nu înțelegea de ce lumea i se părea lui murdară. Pentru ea, toată tehnologia asta era falsă, parcă nu mai avea suflet și Alexandra știa bine că tehnologiile se schimbă, dar florile vor rămâne mereu la fel.

Val avusese grijă să închidă paradisul lor, visat numai de el, cu un gard mare din piatră, cu două porți mari din metal, înalte și zăvorând așa lumea de acolo de lumea cea murdară. Ca să se poată intra cu mașina, desigur.

Toate astea și le amintea acum, după un an de la plecarea lui Val. Nu-l mai interesase terenul din afara lumii murdare și zidurile paradisului lui se mutaseră în altă parte. Ea însă își dorea locul acela și se gândi să-l viziteze odată.

Cartea de chiromanție nu-i spunea decât că degetul mare al mâinii este al zeiței Venus, o zeitățe feminină, în timp ce toate celelalte patru degete ale palmei erau patronate de zei bărbați. Tot ei mai mulți, mai puternici, ca întotdeauna... „*It's a men's world...*” Dar nu poți apuca nimic cu cele patru degete dacă nu ai și un deget mare cât o zeiță, se gândi Alexandra. Și nici nu poți scrie cu creionul, ci doar pe tastatura cea rece a calculatorului.

Cu copertile ei scorojite cartea zăcea aruncată pe fotoliu, deschisă ca un strigăt. O puse pe raftul bibliotecii și ar fi vrut să nu mai fie niciodată nevoie să o folosească.

Dar totuși ea se tăia se la degetul lui Venus și înțelegea abia acum sensul, era rănită de dragoste și în felul acesta zeița o ajutase să vadă.

Ar trebui să existe și oja galbenă, pentru unghia degetului celui mare, se gândi Alexandra, doar galbenul este culoarea credinței, zeiță...

Apăsă cu degetul ei arătător pe butonul pătrat și negru al combinei. Muzica se stinse brusc, dar îi mai străbătea încă auzul. Din nou o ajutase prietenul ei cel mai bun. Wolferl nu o înșelase niciodată, iar ea se gândi că nici n-ar fi avut cum, el trăise de mult, în timpul acela numai al lor, nu acum, când nu ea alesese să trăiască...

Oglinda îi arată o superbă femeie îmbrăcată în galben, cu aceeași siguranță de toate zilele și nimeni, dar nimeni-nimeni, nu trebuia să afle ceea ce doar ea știa că trăiește. Puțin fond de ten, rujul și fardul discret al ochilor, coafura și iată cum devenea propria ei imagine. Acum însă avea umbre viorii sub pleoape și un plasture pe deget. Pe degetul lui Venus, așa cum o învățase cartea ei de chiromanție. Dar plasturele era și el nou, iar fabrica producătoare se gândise parcă anume la situația ei, adică era foarte aproape de culoarea naturală a pielii, așa că nici nu se observa.

Căută cheile casei, poșeta și pantofii cu toc foarte înalt, se duse spre ușă și chiar atunci sunetul strident al soneriei o făcu să tresară. Iar și iar, sunând insistent. Deschise iritată ușa. Pe butonul soneriei apăsa cu toată greutatea corpului lui athletic degetul arătător al lui Val.

- Plecai?, o întrebă el privind-o chiar în ochi și ea trebui să își plece privirea. Apoi el o privi de jos în sus și de sus în jos, ea se simțea ca un animal privit la târgul de animale și apreciat la valoarea trupului lui.

- Da, plecam, îi răspunse repede, apoi se întoarse brusc cu spatele la el ca să poată încuia ușa. Îi simțea acum privirile pipăindu-i spatele și asta era și mai îngrozitor. Pleoapele ei erau asemenea unor aripi de fluture. Dar el nu trebuia să afle. Sper că nu vei dori să mă însoțești.

- De ce, dragă, nu sunt eu iubitul tău, omul care știe totul despre tine? Foarte bine îți vine galbenul, mai spuse el, dar ochii ei vedeau gălbenușul oului cu pata roșie de sânge la mijloc. Da, pe ea o durea iar

degetul zeiței ei, iar el nici nu ridicase degetul de pe butonul soneriei. Din interior se auzea într-un fel ciudat sunând golul casei. Nu e nimeni acasă, nu vezi, Val?

Cu pași aproape nervoși Alexandra se duse spre ascensor, care era acolo, probabil de când urcase el. Degetul arătător rămase suspendat în aer și mâna ei dreaptă deschise ușa liftului. El o urmă. Se strecură pe lângă ea abil și trupurile lor se atinseră.

Pe Val îl aștepta mașina cu șoferul fumând și el își recăpătă importanța poziției. I se păruse ei sau în liftul îngust o privise cu o aproape privire umană?

Se despărțiră rece și șoferul nu-și putu reține un zâmbet ironic. Săracul lui șef, încă ar vrea să arate că nu-i pasă.

- Să mergem, e târziu, spuse Val și se așeză comod pe scaunul de lângă șofer. Femeile astea, naiba să le mai înțeleagă, mai spuse. Le dai bani, casă, avere, poziție, timp, viață, tot ce ai mai bun, tot ce poți face mai bun, iar într-o bună zi simți, știi, afli, așa, din senin, că nu te mai iubesc. Așa ți se arată toate, cu timpul, deși toate cresc încet-încet și apoi deodată vezi cum explodează...

Mașina o depăși pe Alexandra mergând repede pe trotuar. La colț se opri pentru traversare și Val îi întâlni privirea. Simți nevoia să se ascundă, așa de mic îl făcu să fie privirea ei albastru deschis. Luminoasă, se mai gândi Val, ca faianța din baia lor. Adică a ei, acum, iar mașina lui trecu pe lângă Alexandra ca oricare altă mașină din trafic. Ea rămase acolo, la trecerea pentru pietoni, iar semaforul era pe roșu.

- E verde, tanti, auzi deodată un glas de copil alături de ea. Era un școlar cu ghiozdanul în spate și cu nasul în sus, privind-o și arătându-i cu degetul lui mic verdele semaforului. I se părea un pitic din alte vremuri, poate din acelea ale prietenului ei cel mai bun. Îi zâmbi, îl luă de mână și traversară amândoi. Uneori copiii ne arată drumul, se gândi ea, ca niște mici semne numai pentru noi.

- Pa, îi spuse băiețelul fluturându-și mâna. Alexandra îi zâmbi și simți cum inima îi bate iarăși cu putere.

Vorbele, vorbele lor împreună, multe de tot, rostite în anii cât fuseseră alături. Cuvinte cu greutate sau cuvinte ușoare ca fulgul,

cuvinte și iar cuvinte. Alexandra simțea astăzi că toate cuvintele astea cu sunetul lor ascundeau de fapt ceea ce trebuia să fi fost tăcut. Și că lumina lor devenise neliniștită poate tocmai din cauza acestor prea multe cuvinte.

Arătătorul este degetul lui Jupiter, îi spuse cartea ei de chiromanție la sosirea acasă. Și Mozart îi arăta din nou liniștea coloanelor lui de marmură cu movul acela nuanțat și parcă divin. Pe ele se sprijinea cerul ei de astăzi, din acest astăzi din spatele pleoapelor. Îngerașul cel dolofan care îi arătase lumina semaforului pe stradă își îndrepta acum degetul în sus și îi zâmbea tainic.

Jupiter, stăpânitorul fulgerelor. Arată ceva întotdeauna, cum se pornește un sunet drag pe un buton pătrat sau cum se sună la o ușă pentru totdeauna închisă.

Așeză rochia galbenă în dulap.

În ziua următoare Alexandra luă un autobuz plin de oameni simpli care mergeau și ei la țară și se duse la locul vilei plănuită pe computerul lui Val. Găsi zidurile cele mari și porțile pentru care doar ea avea chei. Totul era doar o bucată de pământ care mirosea a primăvară, cu iarba și florile crescute așa cum se hotărâseră doar ele să o facă, iar Alexandra simțea cât de frumos este totul așa. Erau mii de găze și de plante crescute în voie într-o lume care o primea și pe ea, singură acum. Aerul de acolo nu părea a fi de pe Pământ, dar totuși numai Pământul îl emana. Se simțea ca o Evă creată înaintea lui Adam într-un fel de paradis personal, iar starea asta nu o durea de loc, dimpotrivă, era la fel de liniștitoare ca muzica prietenului ei cel mai bun. Uneori, în clipele când stătea pe iarba aceea înaltă și necosită niciodată, auzea muzica lui și îl simțea și pe el fericit. Soarele era cald și blând, iar Alexandra alerga dezbrăcată complet de haine și de imaginea ei printre flori.

Era liberă între zidurile ridicate în jurul ei de Val.

Un inel de aur, asta își amintea că visase. Și de ce nu? Doar avea destui bani.

Bijutierul îi privi îndelung mâinile, iar ea se simțea un pic ciudat. Omul îi apucă palma stângă, avea și el degete lungi și cu o piele foarte catifelată. Se gândi că așa ar fi trebuit să fie degetele prietenului ei,

Mozart, iar asta o tulbura într-un fel neînțeles. Dar omul acela îi lăsă palma în pace și începu să-i vorbească despre aur.

- Este cel mai nobil metal, este ca Soarele, are puteri magice și de aceea e atât de prețuit. Niciodată nu ruginește, nu se oxidează și de aceea oamenii cred că este păstrătorul vieții veșnice. Mai are apoi nuanțe, vedeți acest inel din aur verzui, sau pe acesta roșiatic, sau argintiu, sau chiar alb. Asta după metalul cu care este aliat, care îl diluează și care împrumută ceva din strălucirea lui solară. Nu e nici o piatră prețioasă care să nu poată fi alăturată aurului, doamnă. Pe toate le luminează cu noblețea lui, iar degetului dvs. i s-ar potrivi acest inel delicat.

Pe degetul ei se strecură cu îndemânare un inel mic de aur, cu un trifoi cu patru foi. Alexandrei nu-i plăcu.

- Poartă noroc, zâmbi cu ironie omul, dar înțelese și îi oferii un inel lat și simplu.

- Nu, spuse Alexandra, asta e doar o singură verighetă și e de prost gust. Mai bine lăsați-mă să aleg eu singură, vă rog. Inima îi bătea iarăși foarte tare și se depărtă spre vitrina cu bijuterii.

Nu mai vroia nici un inel, omul acesta ciudat îi adusese aminte de vremea lui Mozart, dar el era aici și acum. Iar Val? Val de la Valeriu, de la valoare, doar era un om foarte important. Dar este doar un val. Sau poate doar un voal care trebuia să fie ridicat. Ca să poată vedea mai bine. Nu, el era doar un val, trecător și neliniștit. Totuși un val. Voalul era numai al ei.

Ieși din magazinul de bijuterii și bijutierul nu apucă nici măcar să o salute, o pierduse. Clătină din cap dintr-o parte în alta. Înțelegea multe și el de când era bijutier. Și chiar dacă le vorbea femeilor de strălucirea solară a aurului, de virtuțile lui nobile, ele alegeau mai totdeauna strălucirea lunară a argintului. Era mai tainică, mai nocturnă și mai romantică, așa cum erau toate femeile. Iar el nu era decât un mic nebun care dorea să le vândă un strop de frumusețe acelor care o aveau deja fără să știe.

Și nici nu s-ar fi potrivit inelul de aur cu rochia ei galbenă, de culoarea credinței. Mult mai bine ar fi arătat o broșă cu un rubin, se gândi Alexandra și intră la brutărie. Toate pâinile erau mari și rumene. Galbene de la focul Soarelui, dar atât de diferite de inelele din aur. Mai

bine o pâine, decât toate virtuțile magice ale aurului, mai bine Soarele decât iluzia strălucirii pieritoare, se gândi Alexandra. Mai bine lumina și căldura pâinii. Sau gălbenușul oului, cu rubinul stropului de sânge, i se strânse inima deodată, dar rana degetului aceleia se vindecase deja.

Pe fotoliu, seara, Alexandra evadă în lumea din vechime cu Mozart și află din cartea ei de chiromanție că degetul mijlociu se mai numește și medius și este al lui Saturn, adică al vechiului Soare. Este cel mai lung dintre toate degetele. Saturn... O planetă cu inele, știa Alexandra. La greci se numea Cronos, adică timp... Cum ar fi dorit și Alexandra săucidă acest timp în care nu alesese să trăiască.

Și mai are legătură și cu sexul...

În noaptea aceea Alexandra visă că face dragoste cu bijutierul de la magazin și se trezi speriată și tristă. Totul se întâmplase acolo, în locul de la țară, într-o noapte cu lună plină și cu cântec de greieri, iar ea se simțise cu adevărat o femeie iubită și fericită, în acel paradis din visul ei aici, pe pământ.

Era singură și Val nu era cu ea. Dar omul acela venit parcă din timpul prietenului ei, Mozart cel drag, o eliberase cumva. Cu puterile mâinilor lui catifelate, ca muzica lui Mozart, de unde și de ce venise tocmai așa până la ea? De fapt ea se dusese la magazinul lui, călăuzită tot de un vis al nopților trecute. Sau de galbenul acesta curat al frunzelor toamnei venite de curând, parcă numai pentru ea.

La casa neconstruită veniseră nuanțe la fel de gălbui, dar atât de bogate încât prevesteau albul zăpezilor. Alexandra își făurise un adevărat ritual din vizitarea acelei grădini care nu devenise încă perfectă, așa cum și-ar fi dorit Val. Dar Alexandra știa că este mult mai bine așa. Probabil că acum Val investise bani în alt loc de vilă, tot pe undeva prin afara orașului, departe de lumea cea murdară, dar în care el ocupa o funcție importantă.

În vara care tocmai se încheia, acolo apăruse din pământ un izvor mic, poate din cauza rădăcinilor care îi eliberaseră astfel calea din adâncuri. Alexandra îl privise uimită ca pe un semn al altor seve pe care le primea în dar.

Apollo era patronul inelarului, îi mai spuse cartea ei de chiromanție. Iar ea nu avea inel, nici Apollo nu cânta încă prin sufletul ei, dar ceva se lumina odată cu trecerea timpului de când plecase Val. Val cu valul lui cu tot. Se lămureau prin cartea ei, în care avusese mereu încredere, toate tainele. Se lămureau acolo, prin pământul respirând liber de asfalt, liber să existe, așa cum era și ea. Nu în frunte ne e scris destinul, cum se spune, ci chiar în palma noastră, simțea. Simbolic, se gândi Alexandra, asta te ajută cumva să îți iei cu adevărat destinul în mâini. Da, dar mai întâi trebuie să-l trăiești și apoi să-l deslușești.

Era mult mai bună acum, așa se simțea și ar fi dorit să se mute din oraș acolo, la casa nezidită dintre ziduri. Liniște nu era cu adevărat nicăieri. Dar Alexandra descoperise cântecul păsărilor sosite acasă între zidurile casei lor neclădite, acolo, în natura care lui Val i s-ar fi părut cu siguranță haotică. Dar ei, nu.

Val o mai căutase de câteva ori. O întreba despre toate soluțiile problemelor lui de om important. Alexandra știa că îi lipsea de fapt intuiția ei pe care el nu o prețuia decât acum, când se terminase totul. Ar fi vrut să afle iar de la ea calea tainică, neștiută decât de ea. Dar Alexandra înțelegea abia acum că dacă nu i-ar fi dăruit-o lui cu toată dragostea ei, atunci nici ea nu ar fi aflat niciodată ce are cu adevărat. De aceea îl primea pe Val ca pe un prieten, dar era foarte tăcută și la întrebările lui insistente răspundea monosilabic sau spunea că nu știe. Dar știa. Știa și de noua lui legătură, de secretele pe care el credea că le poate tăinui pentru ea. Știa că foarte curând, pe degetul lui inelar va apărea o verighetă lată din aur. Întocmai ca aceea arătată la magazinul de bijuterii de omul acela ciudat. Val era un om foarte important, iar poziția lui din lume impunea asta pentru imagine. Alexandra înțelesese că făcuse dragoste cu omul acela. Cu Valul ei. Dar acum în visul ei își făcuse loc bijutierul acesta ciudat, din grădina lor nesălbatică și din timpul ei vechi. Asta se mai întâmplase pe vremea lui Mozart, în acel timp pe care îl știa atât de bine încât era numai al ei. Pe vremea aceea și ea purtase un inel foarte scump și uneori i se părea că încă îl mai are pe deget.

Tăcerea ei de acum era plata pentru multele lor vorbe. Iar astea fuseseră de mult. În asemenea stare de liniște își aminti că omul acela de la magazinul de bijuterii semăna foarte bine cu Wolferl. Avea cu adevărat mâini făcute să mângâie clapele unui pian. Și nu purta acum nici un inel, de aceea poate erau așa de catifelate.

Și pentru că Val era un om foarte important, Alexandra se angajă asistentă la un cămin de copii. Îi întâlnea acolo în fiecare zi pe îngerașii de pe coloanele de marmură din timpul prietenului ei cel mai bun. Grădina din ea se lărgea și zidurile ridicate de Val se prăbușeau.

Apollo se exprima acum și prin ea. Mai cu seamă că începea să înțeleagă pentru ce anume alesese să trăiască în timpul acesta.

Degetul cel mic este singurul care poate pătrunde în ureche, citi Alexandra și zâmbi. Ei îi mai pătrundea în ureche și Mozart. De fapt în inimă, numai el izbutea să-i aline bătaile cele mai tari duse vreodată de ea și de aceea îl iubea.

Este al lui Mercur sau Hermes, este fiul lui Jupiter și al nimfei Maia. Ce ciudățenie, un zeu care se iubește cu o nimfă dă naștere unui deget... Iar degetul mic este al credinței, care este culoarea galben. Punct.

Alexandra își privea mâna și abia acum o vedea cu adevărat ca pe o constelație de zei și de simboluri care aveau doar o singură menire, făurirea. Făurirea unui destin sau a unei apăsări delicate pe clapa unui pian. Mâna ei devenise un întreg cu care își mângâia copiii pe obraji, cu care spăla toate lacrimile și cu care își trăgea cu greutate uneori fermoarul rochiei ei preferate, cea galbenă. Iar uneori, acolo, departe de lume, se bucura să culeagă flori fără să le rupă, ci doar atingându-le cu degetele mâinilor ei.

FLORAR

Privea chioșcul acela în care florile se vedeau așezate la rând, în ghivece mari și mici, dincolo de sticla aceea perfectă, curată și la adăpost chiar și de aer și lumină. Erau colorate așa cum numai în adevăratele grădini se puteau vedea, aveau mai toate flori, era luna mai și primăvara își cerea drepturile în înfloririle lor. Dar Lucian știa bine ce se acundea dincolo de aspectul acestui chioșc, al acestei mici sere etanșe și reci vara și calde iarna. Era o imensă dorință de profit, asta i-o dovedea figura plină și disprețuitoare a vânzătoarei sau poate chiar a patroanei, cu alura ei de femeie stăpână chiar și pe puterea florilor de a înflori. Și înfloreau și încasările, de fiecare sfânt, la fiecare sărbătoare sau cu orice alte ocazii, așa trebuia să fie și Lucian știa că toate acestea se repetau cu regularitate de-a lungul anului, în așa fel încât profitul să fie sigur. Pentru că orice om trebuie să dăruiască o floare, fie iubitei, fie învățătoarei, fie doctorului, fie oricui.

Era așezat strategic chioșcul, la colț de stradă, iar Lucian simțea de afară mireasma aceea adâncă prin care florile strigau. O, da, știa atât de bine asta, de când mama lui rupea primele flori din liliacul copilăriei, era alb sau mov deschis și bătut. Lui i se spunea să caute floarea cu cinci petale ca să aibă noroc, dar pentru el toate aveau doar patru petale. Iar dacă găsea cu adevărat câte una cu cinci petale, o ascundea bine printre celelalte. Și Lucian suferea la ruperea tulpinițelor și florile strigau la fel, prin mirosul lor puternic pe care oamenii îl aspirau cu nesaț. Știa el, Lucian cel mic, cum că florile și oamenii și animalele sunt luminițe mereu călătoare, doar înveșmântate diferit și că durerea este la fel pentru toate. Mai știa Lucian cel mic cum toate luminițele pleacă odată și odată acasă, în locul acela de unde veniseră. Și lui Lucian cel mic i se părea foarte

ciudat cum oamenii mari, care știau mult mai multe decât el, nu păreau să știe tocmai acest lucru simplu și clar. Dar știa că ei nu au nici o vină dacă el se juca amintindu-și și pentru asta el nu dădea socoteală nimănui. Doar florilor.

Durerea aceea a florilor o purtase mereu de atunci, știa de ce florile de câmp miros atât de discret, de tăcut ar fi spus Lucian. Ele erau cu adevărat libere și nu aveau de ce se apăra. La lumina Soarelui și cu apa ploilor, din pământul acela uneori aproape sterp răsăreau micile lor chipuri și lui îi plăcuseră mereu doar acelea așa-zis sălbatice. Acum, de când toate se vindeau, până și acelea fuseseră chinuite să dea rod bogat pentru florărese grase și patroni la fel. O industrie pe care Lucian o ura. Profitul cu prețul vieții florilor. Iar durerea lor nu putea fi auzită, pentru că ele nu se puteau apăra decât sacrificându-se.

Lucian nu mai întârzie în apropierea acelu chioșc, i se aruncau priviri reci, femeia aceea știa că el, după felul cum arată, nu va putea cumpăra niciodată ceva foarte scump. Un amărât căruia i se pare că florile merită vreo altfel de atenție decât ca marfă cu preț bun. Dar lui Lucian îi atrase atenția vasul cu flori aproape veștede, pălite de atâta așteptare a clientului cu bani mulți. Amestecate, de-a valma, fără vreo etichetă de preț. Aveau culorile mai întunecate, mai adânci, iar petalele lor se strânseseră și păreau a se ascunde în ele însele. Frunzele se lăsaseră, erau fără apă, doar nu meritau tocmai ele apa care costa bani. Niște victime, așa erau pentru Lucian și ar fi dorit să le ia cu el. Își apropie nasul de ele, erau în afara magazinului, mirosi aroma aceea abia șoptită pentru el a florilor murind. Simți din nou privirea aceea bănuitoare asupra lui, dar nu plecă. Se gândi să le cumpere și plăti cât i se ceru, aproape tăcând. Nu le primi ambalate, nici nu i se mulțumi cu politețea aceea care nu costă bani, dar aduce clienți.

Lucian plecă și în clipa aceea se gândea la omul care cumpăra păsările prinse în colivii și apoi le dădea drumul să zboare, spre ciuda vânzătorilor. Iar în mintea lui se născuse ideea unui plan, asta ca un mic act de dreptate pentru bietele făpturi. Avea să le redea elementelor lor, adică să le îngroape în pământ. Să le înmormânteze, pentru că înțelesese că viața lor, ca și viața animalelor și a oamenilor se încheia prin reîntoarcerea în elemente. Iar luminițele se duc acasă. Va găsi locul, apoi o va face nevăzut de oameni, poate noaptea, spunând în gând o

rugăciune pentru ele, florile a căror principală vină era că se arătau oamenilor. Iar uneori, constrânse, se apărau mirosind dumnezeiește de frumos.

Mama nu-l putea înțelege când îi vorbea de durerea pe care florile o simțeau nu numai pentru el. Tot mama îi răspundea că dacă ar fi fost așa cum pretindea el, cel mic și cam prostuț, atunci și morcovul din supă ar fi avut gust numai din același motiv, sau ardeiul sau țelina, în fine, toate legumele și fructele cele mai gustoase. Și Lucian știa că este chiar așa, dar nu îndrăznea să mai vorbească, uneori plângea tăcut și părinții lui spuneau că e un copil cam ciudat. Mama obișnuia să arunce la gunoi florile ofilite, deși câteodată făcea oțet de petale de trandafir și lui Lucian alchimia asta i se părea foarte stranie. Nu îi plăcea, iar dacă era răcit și i se puneau compresii pe frunte cu oțetul acela, el plângea, dar spunea că e din cauza mirosului sau a febrei. Mai crescuse un pic.

Cu lopățica lui mică, acum, Lucian cel mare (nu prea mare, avea doar vreo cincizeci de ani) se duse în parc seara cu pachetul lui cu flori. Se așeză pe o bancă liniștit și privi oamenii și păsările, căutând un loc mai tainic în care la căderea întunericului să își pună planul în aplicare. Avea emoții un pic, la fel ca atunci când era copil. Privise florile acasă și plânsese. Dar știa că lacrimile lui îi spălaseră doar ochii, nu și durerea că nu va putea face mai mult. Parcul avea toți copacii tunși de crengi, de curând îi văzuse pe cei de la spații verzi cum tăiau fără milă crengile lor viguroase. Acum se gândi că poate copacii nu erau perfecți, de aceea îi tunseseră, la fel cum erau tunși soldații la armată.

Când se întunecă, oamenii se mai răriră, copiii plecaseră obosiți de atâta joacă și el îngropă florile rugându-se așa cum știa. Stătu apoi câteva minute la locul proaspăt acoperit și privi luna plină care îi luminase tot locul. Înfipse în pământ o crenguță din cele tăiate de mașinile de tuns copaci, ca un semn, ca cruce pe un mormânt. Era deopotrivă și trist, dar și mulțumit. Simți atunci ca o voce care îi șoptea că se va întâmpla ceva de 4 iulie, iar el se gândi la America și nu înțelegea. Ce legătură putea fi între ceea ce făcuse el și America?

Noaptea, Lucian visă steagul cu stele al Americii înfipt într-o pajiște cu o iarbă perfectă, poate chiar la Casa Albă, numai și numai acolo iarba putea fi perfectă, iar din lemnul steagului creșteau flori mici și colorate la fel cu cele cumpărate de el dimineața. Crescând, acoperiră steagul și nu se mai văzu nici una din multele stele colorate, nici celelalte culori ale steagului, dar culorile florilor deveneau atât de curate pe cum le privise el pe când se simțea neînțeles de părinți. Niciodată nu le pierduse, niciodată nu păliseră în ochii lui, doar azi, la vederea florilor ofilite care i se tânguieră numai lui, abia șoptit. Lucian se trezi cu lacrimi în ochi și se simți la fel de neînțeles ca atunci când era copil, dar trecuseră cincizeci de ani și ai lui nu mai erau de mult pe lume. Și chiar dacă ar mai fi fost, tot nu l-ar fi înțeles.

Pe patru iulie se întâmplă ca Lucian să treacă prin parc și să îl ducă pașii la locul unde îngropase florile. Probabil una din acele chemări rostite de vocea aceea tainică. Iar în parc, acolo, chiar acolo, florile înfloriseră. Chiar și crenguța de copac avea muguri noi și prinsese rădăcini. Curate și noi, proaspete și libere, florile, ascunse de priviri lacome.

Nu miroseau decât abia simțit și Lucian se bucură.

CRONICARUL

Seara se așternea alene peste cetatea zidită de secole pe dealurile acelei regiuni. Țara cea mare era condusă din cetate de regii aceluiași două dinastii, Ming și Ping. Se succedau la putere de milenii și între ele era un nesfârșit război de stăpânire a regatului. Ei, cronicarii, scriau din generație în generație cronicile. Aproape că se obișnuiseră cu lupta care sfâșiasse cetățile și orașele, cu furia campaniilor militare, cu decăderea continuă a țării celei mari de la răsărit.

Bătrânul cu barba subțire se clătina de somn și era cât pe ce să scape din mână pana cu care își scria papyrusul. Speriat, se învioră puțin,

lumina se împutîna și trebuia să se grăbească. Așa era rînduit, cronicile trebuiau scrise la ultimele raze ale soarelui, atunci cînd ziua se stîngea și odată cu noaptea se așternea și pacea. Era un soi de legămînt, armele nu se foloseau noaptea și soldații dormeau oboseți, femeile oblojeau răniții și a doua zi o luptă nouă începea. Regii, fie ei Ming sau Ping, alegeau locul și strategia, în așa fel încît să-și păstreze puterea, iar ceilalți trebuiau să participe oricum.

Cele două dinastii se schimbaseră de cîteva ori la putere prin victorii devastatoare asupra dușmanului, iar cei mai năpăstuiți erau ca întotdeauna cei sărmani, apoi femeile, bătrînii și copiii. Doar soldații erau cei mai importanți. Lor li se opreau cele mai bune bucate, stofe și piei pentru echipamentele lor, caii cei mai buni. Totul pentru armatele celor doi regi, Ming sau Ping, care de cîte ori schimbau tronul cetății celei mari între ei, schimbau și toate legile și toate școlile și tot ceea ce rămăsese de la cel dinainte. În felul acesta, cu timpul, se învălmășiră toate și generațiile de cetățeni aveau mereu în vedere posibila schimbare care putea apărea în orice clipă. Numai din oboseala soldaților sau a armelor sau a cailor, sau poate dintr-o strategie mai deosebită a vreunui din generalii celor doi regi, Ming sau Ping.

Cronicarul adormi. Capul i se clătina încetîșor, cerneala se vărsă fără a păta papyrusul. Întins cu capul pe masa cea joasă, în poziția aceea cu picioarele încrucișate sub el, bătrînul știa că dacă nu va scrie cronică nu se va întîmpla nimic. Regii, fie ei Ming sau Ping, nu citeau mai de loc ceea ce scriau ei, dar cifrele scrise îi interesau cel mai mult pentru pierderile lor de soldați sau pentru cele ale eternului inamic. Bătrînul ar fi dorit în clipa aceea a adormirii să scrie și o altfel de cronică.

Visul pe care îl primi în dar fu foarte ciudat. Se făcea deodată că nu mai era război, cetatea era înfloritoare și cu copii și femei frumoase, artiștii înfloreau casele și porțile și piețele cu lucrările lor. Comerțul era prosper, nimeni nu se mai ura cu regii dușmani, Ming sau Ping, cele două dinastii erau în pace și deveniseră de temut în asocierea lor împotriva oricărui inamic din afară. Și se mai făcea în acel vis că nimic nu mai putea tulbura starea aceea de împăcare a regilor. I se păru bătrînului că alte milenii treceau în visul lui.

Cronicarul știa că așa ceva nu e cu putință decât în vis, dar era atât de frumos, ceva atât de neimaginat de secole, încât i se părea că este un călător prin alte vremi, poate viitoare. Știa că visează, i se mai întâmplase să ațipească la scrisul serii și de aceea somnul lui era firav și temător să nu fie surprins de paznicii cetății. Erau atenți la tot ceea ce se întâmpla și cronicile erau păstrate cu strășnicie în camerele lor. Erau mândra istorie a regatului regilor, iar lui, pentru acest delict grav, de a adormi, i s-ar fi tăiat de îndată capul.

Acum, în somnul acesta lin, mâinile lui apucară până și cu puțințele picături de cerneală rămase în călimară scrise întocmai ceea ce visa.

În zori, santinela se sperie foarte tare când îl găsi pe bătrânul cronicar trecut în somnul cel lung cu pana lui în mână. Se temu pentru că și el ațipise un pic la apusul soarelui, chiar atunci când cronicarul scria. Dacă l-ar fi surprins și pe el altcineva, capul i-ar fi fost îndepărtat de trup. Anunță comandantul gărzii și privi îndelung foile de papyrus, nu știa să le citească, dar simțea că e scris mai mult ca de obicei acolo. Se temu și mai tare.

Regele, Ming sau Ping, ceru cronică aceea imediat după raportul comandantului gărzii. Asculta neclintit, era ceva grav. Privi paginile scrise caligrafic, citi câteva ore în liniște, apoi medită îndelung pe crenelurile cetății, singur, netulburat de nimic. Păsările dimineții aceleia zburau altfel și regele înțelese pentru prima dată cât de mult însemna libertatea. Obosiseră prin el dinastiile, lupta de milenii trebuia oprită. Cronicarul acela făcuse un delict grav, dar acum regele îi era recunoscător. Pe inima lui se așternuse vălul sec al urii moștenite de la strămoși. În dimineața asta vălul acela roșu se ridică și regele simți. Inima lui înțelegea.

Trimise imediat după solie. Îi șopti tainic solia la ureche și îi dădu papyrusul scris de cronicarul bătrân, cu sigiliul lui regesc. Solia plecă de îndată, pe un cal năvalnic, spre câmpul de luptă, unde oastea celui alt rege aștepta. Steagul lui alb flutura ca zborul unei altfel de păsări pe câmpul bătătorit de copitele cailor și aproape înroșit de sânge.

Celălalt rege, aspru și surprins de solia aceasta neașteptată, îl ascultă pe sol atent. Citi apoi îndelung papirusul. Sprâncenele lui groase și cărunte se ridicau și coborau sub coiful din metal strălucitor. Se frământa pe cal și animalul fornăia. Într-un târziu, ridică privirile, le plimbă peste soldații aliniați și obosiți, deschise gura și rosti un ordin scurt. Soldații nu înțeleseseră și freamătul lor îl miră. Apoi, cu glas foarte puternic le strigă din nou singurul cuvânt atât de necunoscut :

- *PACE!*

Chemă solul și îi dădu un alt papirus. Solul plecă la fel de repede cum venise. Regele lui citi papirusul și își îndemnă calul spre celălalt rege. Pe cal se gândea cu o bucurie nouă la cronicarul cel bătrân, care dacă ar fi rămas în viață ar fi fost cu siguranță ucis. Ar fi trebuit sanctificat, iar regele înțelese că uneori cerul trimite mesageri nevăzuți atunci când treburile pământului se strică atât de tare încât nimeni nu mai poate înțelege ceva.

Cei doi regi, Ming și Ping, se îmbrățișară pentru prima dată după un mileniu de rivalitate și inimile lor băteau cu adevărat.

Bucuria cea nouă a acestei emoții se revărsă peste miile de soldați. Apoi peste cetatea aceea măcinată și ruinată de mileniul de lupte. Se întinse mai apoi peste tot ținutul și în toată țara cea mare de la răsărit. În cele din urmă cronică visată de bătrân se născu.

Trecură alte secole. Copiii de acum nu mai țin minte decât că au fost împreună, dintotdeauna, asemenea fraților gemeni, dinastiile Ming și Ping.

CLIPA

Nu le ieșise nici în seara aceasta spectacolul, iar el era singurul care știa asta cu adevărat. Trăia de peste treizeci de ani în teatru și putea distinge cu mare finețe toate reacțiile din sală și pe acelea ale actorilor. Publicul din seara asta reacționa la fel ca de fiecare dată când producția de emoții a regizorului se dorea a fi maximă. Tocmai din cauza asta se pierduse tot firescul piesei, toate intențiile autorului ei, acest adevărat Dumnezeu al lumii teatrului. Iar Petre știa că între autor și regizor se duce de obicei o luptă nevăzută. Asta era cauza pentru care aveau loc spectacole reușite ale dramaturgilor trecuți în neființă. Acelea nu purtau pecetea luptei pentru glorie a regizorilor. Simțea că regizorii sunt doar niște generali ai unui alt împărat, uneori nevăzut, dar totdeauna prezent prin liniile acelea scrise pe foile citite de actori.

Uneori, ascultând replicile reluate de sute de ori la repetiții, inima lui Petre se strângea dureros, era ca o ploaie rece de vorbe, grele, ușoare sau adânci, colorate sau cenușii, vorbe din care se țesea un spectacol. O iluzie pe care Petre o lua asupra lui ca pe o adevărată viață și de care învățase cu multă greutate să se rupă. Abia atunci, după ani buni de zbatere și frământări în liniștea teatrului gol, simți cu adevărat lupta, ca un fel de durere a facerii, a singurului prunc.

Spectacolul.

Petre dusese în el durerea cea mare a unui teatru gol și pustiu.

Publicul acestei seri primise căderea cortinei cu aplauze cam seci, la fel cum fusese masa aceea amorfă de figuri pe care Petre le privise așa cum numai el știa. De atâția ani în teatru, printre replicile actorilor și mânuirea decorurilor, el învățase să citească în penumbra sălii chipurile

spectatorilor, emoțiile reale sau mimate, aplauzele sincere și decepțiile mărturisite de obicei cu laude. Doamnele preocupate de imagine și de prietenele prietenilor, de aspectul rochiilor, uneori lăcrimând sau râzând cu poftă, domnii în costumele lor de lux, clipind cu îngăduință rece la tiradele înflăcărâte ale actorilor, cei mai umili, dar care mult iubeau teatrul și stăteau de obicei pe cele mai ieftine locuri, sorbind totul cu ochii inimilor lor. Aceștia erau ființa vie mereu în altfel, așa îi iubea Petre, ca pe un om deplin în formele lui legate prin locurile sălii cu scaune mai scumpe sau mai ieftine. Iar peste toate scaunele acelea pluteau umbrele albe ale personajelor devenite vii în acest fel uimitor.

Erau cetățenii orașului lui, dar în acel oraș el nu mai ieșea decât o singură dată pe săptămână pentru cumpărături la supermarket. Se obișnuise cu celălalt teatru, de afară, acolo unde oamenii purtau măști cu atîta naturalețe încât asta le ieșea mult mai bine decât actorilor. Se gândise de multe ori că teatrul se juca de fapt în sala cu scaune, nu pe scena pe care Petre ar fi dorit-o vie cu adevărat. Actorii de pe scenă știau foarte bine ceea ce făceau.

În cabina lăsată lui, ca om de toate treburile teatrului, nu deranja pe nimeni. Iernile cu geruri și verile secetoase de arșițe nu-l atingeau pe Petre, cel mai stabil și prost plătit angajat al teatrului. O, da, desigur că iubea teatrul. În tinerețe încercase un examen de admitere la academia de teatru, iar acum își amintea cu nostalgie de motivul respingerii, fusese toată viața un afon, lucru de neîngăduit unui actor profesionist. Care, uneori, dacă o cer regizorul și rolul, trebuie să cânte. Trebuie.

Pașii spectatorilor se răriseră, lumea se ducea spre foaier să se îmbrace, doamnele cu hainele lor de blană, domnii cu paltoanele lor cu guler tot din blană, iar Petre se apucă de strâns recuzita ultimei scene, mobilele din carton ca și Julieta acestei seri. Frumoasă era, dar nu avea parcă viață, era desigur învățată să joace așa de maestrul acela numit regizor, dar Petre simțea cu flerul lui format în toți acești ani că fata asta are un puternic imbold, anume dragostea. Probabil că iubea cu adevărat în afara rolului, iar idiotul ăsta de regizor nici măcar asta nu observase. Petre știa că fata va avea succes peste câțiva ani, nu avea încă maturitatea de actriță, dar dragostea ei de acum o atingea cu un nimb pe care numai cei cu har îl puteau simți. Iar Romeo? Alt tinerel cu barbă blondă și serafic ca un porumbel alb. Dar Petre știa că nu iubește

și de aceea el, acest Romeo era parcă și mai din carton decât Julieta. Asta era de fapt cheia acestei seri, iar Petre se simțea mulțumit, dar nemulțumit. Spectatorii, ca un organism viu în gruparea lor din sală, simțeau împreună totul, iar Petre, ascultătorul lor și al actorilor, al regizorilor la repetiții, al cronicarilor care urcau sau coborau spectacolul după legi cu adevărat absurde, simțea cu tristețe că nu se înșelase.

Luă de pe jos spadele și cămașa însângerată a lui Romeo, actorașul se enervase și le aruncase, dar Petre le privea acum, iar în gândul lui se ivi ideea unei nebunii de o clipă.

Va gândi totul acolo, sus, printre frânghiile de unde numai el mânua decorurile și cortinele din fundal. Era în felul acesta unicul stăpân al teatrului și nimeni nu bagase de seamă de câte ori din susul acela ascuns el crease de fapt acel lucru magic pe care cu toții îl socoteau natural. Cineva doar trebuia să tragă de sfori și frânghiile, nu-i așa? Nici cei mai de seamă directori ai teatrului, nici un regizor celebru (poate chiar datorită lui, omului de sus, trăgător al frânghiilor potrivite la momentul exact), nimeni nu urcase niciodată până acolo. Doar uneori câte un tehnician sau vreun mecanic de reparații, dar lor Petre nu le prea vorbea, îi privea cum se uită în josul scenei cu uimire, apoi cum se uitau la el cu o altă uimire, el dădea din cap zâmbind blând, aceia zâmbeau și ei și luau drumul cel greu înapoi, jos, fiecare cu treaba lui.

Petre știa să vadă altfel producția de emoții a regizorilor, acești mici dumnezei cum se credeau ei... Cum știau ei sau nu știau să creeze iluzia iluziei. Îi văzuse urlând la actori și cerându-le să fie criminali cu adevărat, dar numai în creierul lor, cum le cereau actorilor în șoaptă să iubească cât pot ei, dar numai acolo, pe scenă, să plângă doar pentru a avea lacrimi în ochi sau să facă tumbe cât mai caraghioase. Regizorii erau cu toții niște dresori de oameni, iar unicul lor scop nu era doar să drezeze după voința lor actorii, aceștia se supuneau, trebuiau să se supună, ci spectatorii, aceia erau adevărata țintă, iar actorii doar unealta.

Văzuse și regizori cu talent, cu un har simțit la fel cu nimbul pe care-l avusese Julieta aceasta de azi. Aceia luau asupra lor toate rolurile piesei și îl uimeau pe Petre și pe toți actorii cu forța lor de interpretare. Erau

magicieni adevărați și spectacolele lor spulberau recordurile de reprezentații. Oameni rari, aveau un fel de sfințenie...

Astă seară se convinsese. Perspectiva lui devenise mai înaltă după anii petrecuți în cabina lăsată lui ca singur adăpost. Adăpost de actorii teatrului din afară, pe care îi întâlnea mai mult ca sigur în ieșirea lui săptămânală la supermarket.

Petre renunțase la a avea o familie, se dedicase în felul lui teatrului, ca singură mulțumire pentru examenul lui ratat. Cunoștea toate cotloanele sălii și ale clădirii, toate cabinele care purtaseră prin ele cei mai celebrii actori, toate întrerupătoarele și toate robinetele, tot-tot. Fusese renovat teatrul de două ori, dar de fiecare dată fără respect, așa simțea el, îi dăduseră un aer modern și nepotrivit, se gândiseră la încasări și uitaseră artele, arhitectura, teatrul. Dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi fost de părere că numai regizorii aceia adevărați cu magia lor deosebită ar fi revigorat încasările. Dar pe Petre nu-l întrebau decât dacă totul e în regulă, instalațiile scenei adică, așa, în trecut, în calea directorilor mult prea importanți. Și grăbiți mereu, după încasări, desigur. O umbră necesară devenise Petre la cei peste cincizeci de ani. Dar umbra lui necesară înțelegea ca nimeni altul că regizorii-magicieni aveau un fel special de a iubi pe singurul Dumnezeu al piesei, adică pe autor, ca o telepatie obligând la respect stabilită așa. Aici era cheia, în dragoste.

Julietta din seara asta merita un Romeo cel puțin la fel de îndrăgostit, se gândi Petre cu tristețe.

Câteodată Petre dormea în sală, pe cele mai alese locuri. El nu fusese niciodată la teatru, așa i se părea. Un vis avut uneori în asemenea locuri, fie ele în rândul unu sau în loja de gală, purta urmele aceluia ceva nevăzut pe care și actorii și spectatorii îl lăsaseră acolo. Urme de viață, uneori trăită cu un dramatism aproape viu, așa i se părea în acele vise, alteori siguranța întâlnirii lor, a actorilor, cu acele emoții în alt loc, în altă lume, în care doar el, Petre, avea intrarea îngăduită.

Erau ca memoria cea veche a unei oglinzi, iar Petre știa că memoria aceea se poate șterge doar prin spargerea oglinzii și devenirea ei clară asemenea unei ape noi.

Piesa aceasta a lui, singura lui creație proprie, era de fapt viața lui. Alesese singurătatea, pentru a se umple de teatrul altora. Alesese sărăcia pentru a simți cu adevărat eșecul examenului lui pierdut la tinerețe. Alesese de fapt libertatea sinelui său, aflat abia acum, când visele primite îl călăuziseră până acolo pe căi tainice. Și abia acum simțea cu adevărat marea minciună a lumii.

„Apariție magnific frauduloasă, o reală capodoperă salvând prin unicitate spectacolul maestrului X (maestrului, ne întrebăm?).

Legea însă își va spune cuvântul pentru că așa trebuie.

Dar a fost cu adevărat suspendată clipa, iar asta nu o vom putea uita niciodată.”

Îl va răpi, de fapt nu, îl va adormi, așa cum se face în piesa lui Shakespeare. Îl va trece în altă dimensiune, doar provizoriu, se gândea Petre zâmbind. Cu plan și cu răbdare, va aștepta pauza. Va găsi cloroformul și sforile cu care îl va lega pe cel asemenea unui porumbel. Dar nu asemenea unui Romeo. Nu încă.

„De ce nu ești tu Romeo?”

Va juca. Astă seară. O singură dată. Cu cămașa aceea plină de sânge și cu degetele mirosind a cloroform. Cu felul de dragoste unic și irepetabil al celui neiubit niciodată.

N-o să te doară mai tare ca dragostea adevărată, dragul meu, n-ai teamă, dar asta te va face să existe altfel. Un pic de aventură, adevărată, trăită, e darul meu pentru tine, drag copil... Este spaima dragostei, frica ei frumoasă, la fel ca frica de moarte, adică de murire, de minciuna lumii... Așa, Romeo, dragă, repetă-ți rolul...

În palma lui Petre se așază flaconașul cu otravă.

Puterea cea mare a lui Petre se transmite ca un fulger și Julietei și sălii. Un magician trezit devenise Romeo, un alt fel de Romeo, viu peste putință, copleșind cu nimbul lui totul. Petre juca pentru prima și ultima dată. Suspendase clipa, legând-o cu trecutul lui Shakespeare și al lui, cu viitoarea glorie a Julietei și cu spaima lui Romeo înaintea morții, dar și cu eliberarea de drumul durerilor lipsei de dragoste.

Maxim...

Inspectorul îl privea ca pe un străin, nebun de legat, simplu în tăcerea lui încăpățânată. Nu scotea un cuvânt și întrebările de rigoare se loveau parcă de un zid de netrecut. Inspectorul își rosti propozițiile standard, uimit de forța blândă a acestui om. Așa îl percepea, ca pe un om adevărat și flerul lui de inspector bătrân îi șoptea că nu se înșală. Întâlnise doar foarte rar asemenea caractere. Erau de neînvinși. Erau vii cu adevărat.

Maxim.

Asta era. Iar inspectorul știa cu siguranță că în palma lui Petre stătea închis nu flaconașul cu otravă, ci cheile propriului lui destin.

Aceasta era cea mai înaltă libertate.

„Dar a fost cu adevărat suspendată clipa, iar asta nu o vom putea uita niciodată.”

CETATEA

Legenda aceea veche spunea că în calea drumeților bogați apărea din senin cetatea. Când se așteptau mai puțin, porțile ei magice și neasemuit de frumoase apăreau ca un miraj ademenitor în deșertul cel mare, din întinderea nesfârșită a nisipurilor. Nimeni nu vorbea pe atunci decât despre cei care nu se mai întorseseră cu mințile întregi de acolo. Iar legenda se născuse de-a lungul timpului din rătăcirile celor cu mințile pierdute de fascinantele porți ivite în calea lor. Numai cei foarte bogați și care din pricina aceasta se credeau a fi puternici, râdeau disprețuitor. Dar uneori dispăreau cu totul în lungile lor călătorii și atunci oamenii spuneau că găsiseră poarta Cetății. Nimeni nu îi mai putea recunoaște în nebunii care rosteau de fapt legenda.

Gândurile acestea îl însoțeau pe călătorul care îmbătrânise pe drum, cu toiagul și desaga lui pe umăr. Nu avea în desaga decât cartea credinței lui, un burduf mic cu apă și ceva de-ale gurii. Cartea era primită de la părinții lui, care o primiseră și ei de la părinții lor, așa încât urmele i se pierdeau mult în negura timpului. Toiagul îl ajuta la urcat și avea uneori nevoie de el ca să alunge hienele deșertului, întotdeauna flămânde. Nu avea drept strai decât o pânză mare și înfășurată în jurul trupului de la cap până la picioare, cu bucată de frânghie strânsă în jurul mijlocului, nu avea drept încălțări decât sandale din piele veche. Și toate acestea se zdrențuiseră de vreme, dar nu erau încă de aruncat pentru că nu aveau înlocuitor. Omul avea barba sură și de atâta mers prin deșert căpătase ceva asemănător unei mici dune mișcătoare. Nu știa încotro se îndreaptă, uneori i se părea că văzuse de mai multe ori locurile pe unde umblase, dar niciodată nu văzuse în calea lui porțile cele magice. O emoție asemeni fricii îl cuprinsese la gândul acelei năluci. Dar nu avea de ce se teme, el nu avea nimic.

Privi cerul, apoi orizontul, așteptând parcă să vadă zidurile înconjurând porțile, dar în loc de asta văzu un om alergând cu brațele în

sus către el. Se apropia fugind și strigând. Părul lui era încâlcit și se vedea fluturând, hainele îi erau rupte și strigătele lui se auzeau acum clar.

„Ascultați-mă, ascultați-mă”, striga omul acela și călătorul se opri. Privirile celui care striga îl străpunseră cu săgeți parcă otrăvite și călătorul se temu. Nu era nimic bun în omul acela. Mâinile lui tremurând aveau pe degete urmele albe ale unor inele pe care soarele nu le mai putea vedea, hainele lui erau din mătasea cea mai fină, dar acum erau rupte și urât mirositoare de murdărie. Picioarele îi erau rănite de mers și se vedea că fuseseră obișnuite a purta altfel de încălțări. Călătorului i se desluși astfel un om aproape pierdut și nu se mai înfricoșă, ci simți o mare milă pentru omul acela.

Se așezară pe o piatră roasă de vânturile deșertului și de soare. Călătorul îi dădu o mână de ajutor celuiilalt.

„Ascultă-mă, omule, îi spuse cel nou venit, sunt pierdut, am pierdut tot, am rămas desculț și gol după atâta avere care mi-a fost luată, nu mai am nimic, nimic”, mai spuse omul și izbucni în hohote de plâns.

Sărmanul om, are mare nevoie de apă, se gândi călătorul și îi dădu să bea din micul lui burduf. Străinul se repezi să bea și risipi cu nepăsare apa. Dar asta îl liniști, iar călătorul îl privi mai atent, gata să îl asculte, așa cum fusese rugat.

„Am să îți spun tot, începu omul. Vei fi auzit de legenda cetății aceleia blestemată care vine în calea neguțătorilor. Eu îi sunt mărturie că există și apa dumitale a avut pesemne puterea de a-mi readuce mințile înapoi.

Ascultă-mă, rogu-te, călătorule. Nu avea nimeni mai multă bucurie ca mine în a călători cu caravana mea peste mărele de nisip ale deșertului pentru a duce cât mai departe mărfurile mele rare. Aduceam cele mai neprețuite mătăsurii și uleiuri, esențele și parfumurile cele mai îndepărtate de locurile acestea, iar așa marfa mea căpăta valori înmiite. Oamenii de vază ai marilor orașe mă așteptau cu nerăbdare de două ori pe an cu caravana mea și ajunsesem cel mai mare negustor străin. Nu aveam bucurie mai mare decât aceea de a face drumul de întoarcere cu sacii mei plini de bani grei din aurul cel mai pur. Profitul meu ajunsese de nesocotit și începusem a dori să mă opresc și să îmi întemeiez oaza mea

de paradis bogat, îmi lipsea doar o familie și mai cu seamă un moștenitor.

Dar nu s-a întâmplat asta, iar aici de bună seamă este mâna marelui Alah. Am întâlnit mii de oameni în călătoriile mele lungi, mă pricepeam prea bine la negustorie și înțelegeam iute felul omului cu care vorbeam, ce nevoi și dorințe nerostite poartă cu el. Dar într-o zi, la intrarea într-un mare oraș, un bătrân cu haine negre s-a agățat cu înverșunare de haina mea, eram călare, iar bătrânul îmi cerșea o bucată de pâine și mă supăra foarte tare cu insistența lui. L-am lovit cu cisma și a căzut la pământ. În urma mea l-am auzit rostind ceva despre porțile cetății care mă așteaptă. „Le vei vedea curând, curând”, spunea el icnind de durere, iar când m-am uitat înapoi năluca lui neagră mi se păru doar un punct negru și îndepărtat pe pământ. Dar spusele lui m-au lovit drept în inimă.”

Mai sorbi un strop de apă, cu mult mai mare grijă. Călătorul simțea că avea să i se povestească ceva cumplit.

„Am plecat din acel oraș cu cea mai încărcată caravană, aveau acolo cele mai bune mărfuri și luasem din belșug de toate. Îmi spuseseam că avea să fie cea mai lungă călătorie ca să aduc cel mai mare profit mărfii mele. Cel mai mare din toate timpurile. Visul meu era aproape de împlinire și apoi aveam să mă odihnesc pe legenda mea în sânul familiei, fără altă grijă decât a-mi urmări valoarea bunăstării mele. Dar o altă legendă îmi schimbă destinația, vei auzi.

Mi-a fost dat un drum greu, cu multe atacuri ale celor care râvneau la comorile pe care le duceam. De fiecare dată oamenii mei, credincioși mie până la sacrificiu, se împutinau, dar rămâneau puternici și neînvinși. Drumul era lung, setea deșertului ne ardea buzele și simțeam din ce în ce mai mult cu toții că nu bogățiile din cuferele cele grele ne vor aduce apa dorită, ci doar oazele din ce în ce mai rare ale deșertului. Pentru că ne îndepărtasem atât de mult încât nici atacatorii nu ne mai supărau. Grijă mea era doar starea mărfii și nu vedeam cum oamenii mei mă părăseau unul câte unul, fie plecând înapoi, dar fără nici o șansă de a mai ajunge acasă, fie căzând de sete și oboseală. Târziu, după mult timp, îmi mai rămase aproape un singur sfetnic de taină, cel mai bun cunoscător al limbilor pământului, se vede treaba că înțelepciunea lui subțire îl făcea la fel de rezistent la sete ca și pe mine. Dar într-o dimineață mă părăsi și el și l-am îngropat în nisipul deșertului înfășurat în

cea mai fină mătase, crezând în orbirea mea că plătesc așa sacrificiul lui. Nu simțeam nici durere, nici sete, ci doar îngrijorarea asupra drumului pe care îl aveam de străbătut singur cu bogăția mea nemăsurată.

Și am mers zile și nopți, sub soarele care mă ardea și eu tot nu înțelegeam. Doar că bunul Alah vede tot și într-una din zilele cele mai fierbinți, la amiază, lumina soarelui mă făcu să pălesc în fața porții vrăjite pe care o vedeam în zare. Strălucea. Simțeam că am ajuns, dar acolo nu era decât poarta aceea despre care se spunea că nu i te poți opune, că doar cei care o văd pot intra fără a mai ieși în toate mințile din cetatea aceea. Nu credeam nimic din tot ceea ce înfricoșător mi se povestise. Aveam cea mai mare avere, care putea cumpăra totul. Eram tânăr și neînfricat, singur, dar nu băgasem de seamă că lungul drum mă obosise și îmbătrânise.

Am mers mai iute pe cămila mea. Am văzut măreția porților și nu m-am simțit nici o clipă mic în fața lor, mi se părea că acolo am să ajung la visul meu. Am pășit falnic cu prima mea cămilă și până la ultima. Porțile mi se deschiseseră. Apoi s-au închis în urma mea, dar eu nu am băgat de seamă. Mă așteptam să găsesc bogății fără de seamă dincolo de ziduri, dar, o călătorule, dincolo de poarta aceea minunată nu era nimic, nimic altceva decât nisip și vânt șuierând și arzând rece, schelete de animale și cadavre în descompunere care miroseau îngrozitor. Cămilele mele se opriră și oftau asemenea oamenilor osteniți, mă întrebau în felul acesta unde vom mai ajunge. Marfa mea era cumplit de uscată și totuși nu se stricase nimic, de parcă soarele o păstra așa.

Când am făcut ochii roată, nu mai zării poarta înapoi. Nu simțeam decât puterea marelui nimic din jur și am înțeles atunci că trăiam legenda Cetății învinșilor. Asta e acolo. Bogățiile mele nu mai erau nimic, cămilele devenind schelete în viziunea mea, apoi chiar și eu la fel. Am urlat atunci, dar nu mă auzi nimeni. Apoi am căzut într-un somn adânc.”

Călătorul asculta atent, dar știa pe căi tainice tot ceea ce avea să urmeze și mai dădu celuilalt un strop de apă.

„Am avut un vis în somnul acela. Mi se părea că îmi vorbește un glas puternic de dincolo de lumea aceasta. Îmi spunea că dacă am intrat pe poarta cea mai mare trebuie să ies pe cea mai mică. Prin poarta aceea voi dobândi totul, după ce dobândisem deșertăciunea nimicului. Ascultam glasul acela și mi se părea că e însuși Alah, dar am căzut ca

trăznit în visul acela. Nu putea Alah să vadă un netrebnic necredincios ca mine și pentru întâia oară în viața mea am cunoscut în visul acela frica. Frica și apoi lumina.

Poate nu mă poți înțelege, străine, dar asta a fost tot, am rătăcit ca un apucat zile și nopți pe acolo, dar nopți nu erau, doar o umbrire ușoară, ca atunci când se adună nori, de aceea îți zic că am cunoscut lumina. Nimic nu cădea în întuneric și era mereu, mereu și mereu văzut, în așa fel încât nu puteai să nu vezi. Bogățiile mele s-au vrut a fi doar un strop de apă pe care nu o aveam, cămilele mele se uscaseră de-a binelea și am trăit cumplit acest nimic. Da, nimicul.

A vrut bunul Alah să izbândesc și am primit, într-o zi pe care o credeam a-mi fi ultima, poarta cea mai mică despre care nu mai credeam că poate fi. Am fugit, am ieșit, iar dacă te vei uita înainte o vei vedea, bunul meu călător. Acea este, aceea mică de colo, din zare.”

Călătorul privi cu ochii mijijiți și văzu cu adevărat poarta cea mai mică în zare. O privi îndelung și își dori din toată inima să intre pe acea poartă. Nu i se putea opune, iar el simți că aceasta este voința lui Alah.

„Vino cu mine”, îi spuse celuilalt. Se ridicară și seara tocmai cobora, dar era doar o umbră, ca norul acoperind soarele. Nisipul se învăluia în jurul lor fluturându-le veșmintele. Călătorul intră cel dintâi, apoi celălalt. Vedeau iar amândoi tot, nimicul despre care se povestise și călătorului i se strânse inima, dar merse mai departe, mereu mai departe, urmat de celălalt.

Merseră mult. Apoi, la plecarea norului și umbrei, au văzut poarta cea mare strălucind. O privire și înțeleseră că trebuiau să iasă împreună. Poarta cea mare se deschise dintr-o dată, călătorul păși cel dintâi, apoi trecu și celălalt. Se opriră lângă marea poartă și privire în sus. Înălțimea ei ducea până la cer. Unul pe altul se privire și atunci călătorul îi întinse celuilalt o bucată de pâine veche.

„Odată, hainele mele au fost negre.”

Legenda mai spune că pe poarta cea mare intră întotdeauna cei mai bogați, dar nu înving decât cei care intră prin poarta cea mai mică. De atunci cetatea aceea a rămas în legendă cu numele de Cetatea învinșilor.

Stăteau de câteva ceasuri pe terasa însorită. Unul îi povestise celuilalt istoria tristă a unui tânăr îndrăgostit și nefericit.

- Povestea ta despre dragostea nefericită a celor doi tineri mă face să întrevăd sensuri mai adânci ale dragostei, spuse bărbatul așezat la masa de pe terasă. Aș vrea să-ți povestesc despre doi oameni care sunt la fel de adevărați ca noi, dar care au trăit împreună un lucru ale cărui tâlcuri nu pot fi atât de ușor deslușite. Și totuși, s-au întâmplat, se întâmplă și se vor mai întâmpla încă mult timp...

- Atunci povestește ceea ce ai de povestit, răspunse prietenul. Vocea lui păstra încă o ușoară emoție după ce vorbise timp de o după-amiază întreagă. Acum aștepta la rândul lui promisiunea celuilalt. Mai sorbi din paharul cu vin răcoritor și alb, apoi aprinse încă o țigară.

...S-a întâmplat într-o țară departe de locurile acestea. Știi bine că pe aici există un proverb care spune „după faptă și răsplată”. Acolo, în India acelor ani, doctrina asta e încetățenită ca o filosofie de viață pe care și noi o putem pricepe, dar nu îi dăm tot atât de multă importanță. Aceasta este de fapt Karma. Vei vedea însă cât de adânci pot fi împleririle ei nearătate tuturor.

Unul din cei doi eroi ai poveștii mele se numea Akim. Era un bărbat frumos și înalt, cu ochii mari, umbriți de cearcănele acelea întunecate pe care fețele indiene le poartă adesea. Un foc blând izvora din ochii lui. Pe lângă înfățișarea lui maiestoașă, adaugă faptul că era foarte bogat, că purta veșminte dintre cele mai scumpe și că atitudinile sale dezvăluiau apartenența la o castă superioară. Studiase dreptul și diplomația în cele mai înalte universități din India și Europa. Deopotrivă învățase cu pasiune tot ceea ce poporul lui adusese omenirii prin legende și mituri. Părinții lui fuseseră negustori bogați, dar se stinseseră deodată din viață,

atât tatăl cât și mama, în urma unei molime de care Akim scăpase. Era însă suficient de matur, deși tânăr, ca să îndure durerea pierderii ambilor părinți și să continue ceea ce avea de făcut cu viața lui. Rămăsese de atunci cu umbre adânci în jurul ochilor lui întunecați și blânzi.

Devenise un important om al statului și putea reprezenta oricând cu fruntea sus poporul căruia îi fusese dăruit și care a dat lumii comori de neprețuit.

Akim locuia într-un mic palat alături de familia sa și servitorii lor. Nu avea despre aceștia nimic de judecat. Nu le îngăduia nici măcar să îi spună stăpân. Oamenii din preajma lui simțeau un fel de blândețe care îl înconjura asemenea unui nimb, nimeni nu i se putea opune și de aceea îl considerau un fel de sfânt. Dar nu unul dintre aceia care se târăsc în zdrențe pe drumurile Indiei, cu hrana zilei obținută din cerșit și rugăciuni. Nu era un om dependent de vreo doctrină sau de vreo clasă, aparținea deja uneia alese. Accepta lumea așa cum era, cu legile ei nescrise prin cărți. Iubea natura, oamenii, animalele și copacii. Citea mult serile și se bucura de pacea vieții lui. Pleca deseori în lungi călătorii cu familia lui și le vorbea cu drag despre culturile și obiceiurile țărilor pe care le vizitau.

Omul acesta care părea așa de cumsecade se aventura în lungile lui plimbări prin cartierele cele mai sărace ale orașului. Nu avea nici o teamă, de aceea a spune că se aventura e poate exagerat. Cu blândețea pe care o arăta în toate, deși îmbrăcat foarte scump, nu făcea decât să îndepărteze pe cei care altfel l-ar fi putut jefui în orice clipă. Oamenii aceia amestecați și zăcând în letargia nonacțiunii la care erau condamnați de casta lor, îl priveau ca pe o minune a altei lumi, interzise lor de legi străinii. Cerșeau, desigur, și primeau de la Akim monezi de metal. Dar lui Akim nu-i plăcea lucrul acesta și pleca de acolo cu pași rari, întristat peste măsură. Dar revenea mereu pe acolo, chemat de ceva tainic.

Deși cunoștea toată adâncimea filozofiei indiene, deși nu putea decât să își accepte starea de pace, uneori Akim simțea că este dator cuiva, fără a ști clar cui. Vreunui zeu, unor poziții deosebite ale stelelor la nașterea lui, norocului celui orb, despre care știa că nu este orb de loc? Întâmplării, hazardului, care păreau să guverneze miile de vieți și destine pe care le cunoscuse în țara lui și prin cele străine? Căuta ceva și nu știa ce anume. Pacea din viața lui părea atât de naturală încât nimeni nu

bănuia câtă frământare ascund ochii blânzi ai lui Akim. Căutarea aceea nedeslușită lui încă. Nici soția, cea mai apropiată de inima lui, deși simțea uneori umbra unei taine, nu îndrăznea să îl întrebe nimic. Era prea frumos tot ceea ce aveau împreună pentru a fi stricat de cine știe ce capriciu.

Într-o seară frumoasă, stând pe balansoarul lor din grădină, inima lui Akim tresări. Privea în ochii frumoși ai soției lui și vedea în ei adâncimi ale vieții pe care nu le mai simțise până în clipa aceea. O strânse cu drag la piept, femeia simți și el înțelese că fusese dăruit de ceruri cu femeia pe care poate o căutase mii de vieți. Văzuse în ochii ei calzi proprii lui ochi.

Acolo, în orașul acela asemenea unui furnicar, în soarele arzător se așezaseră alături în lumină și bogăția casei lui Akim și rănille picioarelor celor fără doctori și încălțări. Picioarele rătăcitorilor sorții, aceia care se odihneau acum nedorind să plece mai departe. În oraș nu erau bine primiți, ci izgoniți la periferii, în afara orașelor nu aveau decât de luptat cu foamea și fiarele junglei. Găseau câte ceva de mâncare din resturile celor bogați și își spălau zilnic straietele, care nu erau decât o pânză mare alb-gălbuie, în apele binecuvântate ale marelui fluviu. Doar atât le mai rămăsese, a trăi la lumina acestui soare egal pentru toți, fie ei bogați ori săraci, oameni sau câini, deși întotdeauna lucrul acesta durea. Sfârșeau cel mai adesea doborâți de boli, iar viețile deveneau astfel mult mai scumpe și mai adevărate.

Akim căuta prin praful acelei zile fierbinți ceea ce îl chema mereu. Știa, așa cum știm fiecare că pașii ne duc spre propriul destin, că va găsi. Vedea sutele de bărbați și femei trecând pe drum, îi vedea pe cei întinși de-a dreptul pe pământul gol. Se gândi că nu dormise niciodată pe pământul cu iarbă sau praf, deși i-ar fi plăcut. Nici în apele fluviului nu se îmbăiasă, mai ales împreună cu oamenii sărmani. Privea adânc în ochii oamenilor de lângă el. Lui Akim i se părea că nu văd, că sunt acoperiți ca de ceață. Rari, puțini erau oamenii care îi primeau privirea, deși era atât de blândă. Simțea că oamenii aceia îl cunosc doar după haine. Dar mai totdeauna i se părea că nu este văzut cu adevărat.

Și totuși în ziua aceea Akim întâlni o privire pe care nu o mai putu uita. Îl privea cu ochi foarte mari, la fel de negri cu ai lui și la fel de vii,

dar înspăimântați. Pe pe marginea aceea de drum, de sub fruntea acelui om murdar și cu părul încâlcit, cu barba murdară, ochii aceia îl țintuiră cu îndârjire clipe întregi. Atunci Akim știu ce are de făcut. În mintea lui se năpusteau deodată imagini și dureri pe care le pricepea. Trăia ceea ce știa din învățăturile neamului lui. Știa că îl cunoaște deja pe omul acela. Îl căutase.

De îndată se apropie, își făcu loc printre trupurile acelea dormitând la soare, se aplecă asupra acelui om, îl apucă de braț și-l ridică în picioare. Omul mirosea urât, cei din jur vociferau, nu se cădea ca un om ca el să își murdărească mâinile și hainele cu un paria. Akim nu-i luă în seamă, îl trase după el pe omul acela, ieși din mulțime și găsi calea către casă. Simțea încă privirea acelor ochi. Era cuprins de o frenezie pe care nu o mai cunoscuse și înțelese că destinul lui se împlinea prin acel om. Brațul celuilalt tremura sub degetele mâinii lui drepte, dar numai Akim știa de ce.

Pe drumul spre casă Akim îl întrebă cum îl cheamă, dar celălalt tăcu și mâna îi tremură mai tare. Mergea aproape târât de Akim, picioarele murdare și desculțe i se împleticeau. Akim se opri, se decălță și puse pantofii lui în picioarele celuilalt. Se potriveau foarte bine și omul acela fără nume scânci. Nu era învățat așa, Akim râse cu poftă și se gândi cum îi vor primi acasă. Dar trăia în inima lui o bucurie cum nu mai trăise niciodată.

Au lătrat întâi câinii de la poartă, apoi Akim îi liniști și ei veniră să se gudure, arătând celuilalt colții lor. Akim știa, era mirosul acelui om și al câinilor străzii. Acasă îl primiră cu uimire, dar Akim îi liniști la fel. Le spuse servitorilor că omul acela este asemenea lor, adică un musafir și un prieten al casei lor. Tăcură cu toții, curioși. Își iubeau prea mult stăpânul care nu le era de fel stăpân. Akim puse de îndată ca omul să fie spălat, primenit și hrănit cu tot ce se putea mai bun. Oamenii lui dragi îl ascultară. Peste puțin timp, în fața lui se arătă un bărbat slab, dar frumos îmbrăcat în straie albe, purtând încă aroma esențelor băii. Părul îi era stălucitor și lung, pieptănat acum cu grijă. Îl privi pe Akim la fel de intens, cu o nedumerire speriată. Apoi scoase un râgâit de care parcă se rușină. Mâncase deodată prea mult. Akim râse din nou.

Îl conduse în dormitorul pregătit pentru el. Îi zâmbi din toată inima și omul parcă se mai liniști.

- Dormi, prietene, dormi, îi mai spuse, apoi lăsă flacăra lumânării lângă pat și ieși fără zgomot.

Știa foarte bine tot ce avea să urmeze. Pe obrazul lui drept ardea o durere veche de mulți ani. Dar avea abia acum puterea de a vedea cum scoarța cea grea a uitării îi împiedica pe cei răi să afle ce înseamnă bunătatea. O milă imensă îl cuprinse atunci pe Akim.

Toată casa lor prinse o viață nouă după sosirea acelu om. Aflară servitorii că se numea Abim, un nume foarte rar pe acolo, dar Akim știa foarte bine de ce omul se numea astfel. Din bucuria lui de a-l avea musafir se împărtășeau cu toții. Îl îngrijeau cu tot ce aveau mai bun, iar Abim se întremă. Se plimba prin curtea frumoasă a casei, privea chipurile din jurul lui ca și cum ar fi fost răpit în vreun paradis visat. Nu vorbea, mormăia doar, Abim, Abim și oamenii credeau că e numele lui. Dar după o vreme limba lui se dezlegă și vorbi cu ceilalți cu o voce care i se părea străină și lui. Cu un accent ciudat, pe care ceilalți, deși îl înțelegeau, nu-l recunoșteau.

Akim îi privea acum ochii limpeziți și vedea că omul acela nu înțelege încă tot ceea ce el știa. Akim trăia bucuria de a înțelege că îi fusese îngăduită amintirea altor vieți. Era o trăire atât de intensă încât îl speriasse la început. Simțea acum că nimic nu este la voia întâmplării, că toate se pot repeta la nesfârșit până când apare sclipirea acestei lumini a amintirii. Recunoașterea chipurilor, a semnelor grăind doar pentru el, cu dureri și bucurii vibrând într-un fel tainic. Limbi ale altor popoare pe care i se părea că le știe de mult, locuri și cântece trăind numai în el, toate acestea îl aduseseră până la înțelegerera de acum. Știa că omul care dobândește lucrul acesta are în el puterile tuturor vieților lui trecute. Citise mult și studiase atent toate acestea, dar acum le trăia cu adevărat. Știa că este un dar făcut numai celor cu inima și viața limpezită de durerile pricinuite altora. Iar viața lui fericită era doar o urmare a acestei sclipiri. Un dar de neprețuit. Știa că odată ajuns la aceasta, nu mai putea face rău nimănui. Dar că până aici, acum, așa, durerile prin care trecuse pe vremea când și el fusese rău din uitare, îi născuseră ochii aceștia mari și blânzi. La fel cu ai lui Abim.

Știa că menirea lui e de a-l face și pe celălalt să afle. Se lăsase găsit de acela care avea nevoie mai mult decât orice pe lume de iertare. Soția și fiica lui nu-l înțelegeau, dar bucuria lui se răsfrângea și asupra lor.

Trecu ceva timp și Abim îi uimea pe toți. Se obișnuise, se străduia să învețe tot ceea ce i se arăta, descoperise că știe să citească și biblioteca frumoasă a lui Akim îl copleșea. Akim avea acum un prieten bun, discutau despre cărți și descopereau lucruri și păreri comune. Desigur că Akim îl mai lămuria pe Abim, dar era doar din cauza timpului scurt petrecut acolo. Akim simțea cum celălalt se apropie de propria lui viață. Era un căutător al timpului lui de acum sub călăuzirea lui Akim.

Părea că Abim renaște. Totul mergea însă destul de greu. Dar în inima lui, Akim știa cum trebuie să procedeze mai departe. Știa că toate durerile sunt sortite vindecării și că cel mai adesea viața unui om este doar o sumă de senzații și amintiri pe care le duce cu el în nesfârșirea călătoriei lui. Crâmpieie fugare, fluturi de o clipă și semne pe care doar cel ce își alesese calea le recunoștea. Anii se topeau în starea aceea, păreau clipe oprite în culori și sunete pe care numai sufletul le prețuia. Erau asemenea unei comori pe care omul și-o afla în toate cele trăite și o ducea mereu mai departe, dincolo de viață.

De acolo, din adâncul ființei lui Abim, trebuiau aduse la lumină toate cele trăite cândva de el și Akim.

În dimineața aceea îi chemă la el pe șeful servitorilor și pe fiul acestuia. Erau puțin mirați și îl priveau nerăbdători să afle ce dorește prietenul lor cel mai bun. Nu era stăpânul lor, asta le-o spusese de mult.

- Vreau să vă rog ceva foarte deosebit, dar destul de greu. Chiar ciudat la prima vedere. Dar când veți înțelege câtă greutate are rugămintea mea, cât de importantă e pentru prietenul nostru, pentru Abim, veți voi să mă ajutați. Acum nu vă voi spune decât ce aveți de făcut și vreau să îmi promiteți că veți face întocmai.

- Desigur că vom face, spuse tatăl. Încă era nedumerit.

- Bine, atunci ascultați-mă cu atenție. Voi amândoi știți bine că în casa noastră e mereu pace și armonie, că niciodată nu sunt strigăte sau certuri. Acum însă chiar de asta am mare nevoie, iată cum. Mâine

dimineață, la ora când Abim se trezește și stă pe balcon privind soarele răsărind, așa cum vedeți că face în fiecare zi de la un timp, ei bine, atunci dumneata, bătrâne, te vei preface că îl cerți foarte tare pe băiat. Că nu a măturat cum trebuie, că a rămas murdărie, găsește ceva în așa fel încât să te superi, strigă atât de tare ca Abim să devină foarte atent. Apoi, când vezi că ascultă tot și simți că e clipa potrivită, am să te rog să te prefaci foarte bine că îi dai o palmă băiatului dumitale. Sigur că aș vrea ca palma aceea să nu fie decât o mângâiere. Dar trebuie dată cu furie, cu răutate. Îmi pare rău că trebuie să vă rog asta, credeți-mă. Dar după ce toate se vor fi terminat veți fi amândoi fericiți.

Cei doi ascultau încă nedumeriți. Tatăl își privi fiul cu o durere neînțeleasă. Băiatul plecă privirile.

- Nu e nimic rău, vă asigur, prieteni, vorbi blând Akim.

- Vom face întocmai, spuse tatăl. Era însă foarte trist. Nu înțelegea decât că i se cere să își lovească fiul degeaba, mai cu seamă de către omul în care avea încredere nețărmurită. Dar își spunea că omul acesta nu putea voi sau face ceva rău și că el e poate prea nătâng ca să înțeleagă.

- Mulțumesc, prieteni, sunt sigur că veți înțelege mai târziu totul.

A doua zi, lucrurile se petrecură așa cum îi rugase Akim. Acolo, în curtea casei, pentru o vină închipuită, tatăl își certă cu strigăte fiul și-l lovi cu palma peste obrazul drept. Copilul se clătină și nu scoase nici un sunet. Tatăl suspină din adâncul pieptului și nu mai putu să privească balconul. Era prea îndurerat și apoi nu-l mai interesa ce se petrecea acolo, îi ajungea durerea nemeritată a fiului său. Dar acolo, sus, Abim, care urmărise scena cu mare atenție, se prăbuși cu un geamăt.

Îl prinse în brațe în aceeași clipă Akim. Îl privi în ochi, iar Abim se văzu parcă pe el în ochii celuilalt. Spaima de care tremura trupul lui Abim se risipea încet sub privirile blânde ale lui Akim. Știa, își amintise. Lovise cu aceeași sete obrazul din fața lui în altă viață, cea de dinaintea uitării, când era și el bogat. Lovise cu disprețul castei lui pe acel paria care mirosea. Care îndrăznise să îl atingă și îi cerșise de mâncare. Lovise și se simțise foarte bine, satisfăcut că îl pusese la locul convenit lui în lumea aceea. Acum paria îl ține în brațele lui, dăruindu-i memoria uitată și iertarea. Plânse în brațele lui Akim, dar inima lui era ușurată și înțelese

abia atunci rostul acestui paradis în care se crezuse răpit. Toate se întregeau numai așa.

Din curtea casei, tatăl și fiul priveau scena din balcon și pe căi știute doar de ei înțelegeau totul. Doar așa se descurcau ițele acelei rugăminți ciudate a prietenului lor cel mai bun. Dintre toți, cel mai fericit era băiatul. Chiar dacă tatăl nu îl pedepsise cu adevărat niciodată, pentru că nu avusese niciodată de ce, el fusese poate cel mai lovit.

- Iată povestea, prietene, îți vorbește tot despre dragoste. Cred că ai înțeles.

- Da, cu adevărat după faptă și răsplată... Despre puterile magice ale iertării. Despre puterea aproape sinucigașă a dragostei de oameni.

Își mai turnă un pic de vin în pahar și sorbi încet. Începea să se întunece. Tăcură amândoi un timp, ca și cum fiecare s-ar fi întors la gândurile lui. Dar îi frământa de fapt același lucru.

- Oare noi, românii, știm toate astea?, întrebă. Sau avem o Karmă atât de grea încât uitarea s-a adâncit mult prea mult?

- Dacă este așa, prietene, atunci fii sigur că ne va pălmui și pe noi istoria... Ca de atâtea ori până azi, dar asta ne este nouă calea. Calea martirilor... O să trăim și noi cândva uitarea uitării. Mai toarnă-mi un pic de vin, te rog. Mi se pare că am trăit cu adevărat tot ce ți-am povestit. Ai pălmuit vreodată pe cineva?

Prietenul îi turnă vin în pahar și nu răspunse.

Se întunecase și se făcea frig.

TURNUL

Caravana mergea prin deșert de câteva săptămâni. Cămilele înșirate ca niște mărgele pe un fir de ață nevăzut păreau că plutesc prin aburii uscați ai nisipurilor învălurite. Din timp în timp se opreau la câte o oază și atunci parcă și nisipul se liniștea, aveau de umplut burdufuri grele de apă și cămilele se odihneau și ele. Oamenii tăceau cu toții și în liniștea aceea de pe alt tărâm nu se auzeau decât gândurile tuturor îndreptate spre turn.

De câteva săptămâni plecaseră din orașul cel mare din marginea deșertului. Nu luaseră cu ei decât gândul omului care îi chemase alături de el. Un om slab, cu o față întunecată și cu trăsături subțiri, cu ochi negri precum tăciunele stins. Simțeau însă cum privirile acelor ochi îi străpuseseră până în sufletele lor. Nu mai văzuseră asemenea ochi nici unul. Omul nu părea a fi dintre ai lor, dar le vorbea limba mai bine decât oricare dintre ei. Nimeni nu îl mai văzuse până atunci. Venise pe cămila lui înfășurat în straie prăfuite, ca și cum ar fi călătorit mult. Intrase la cârciuma din marginea orașului și acolo începu să le vorbească despre turn. Nu se mai săturaseră ascultându-l, le vorbise toată noaptea aceea până în zori și nu ostenise de loc. Dimineața, la lumina zilei, ochii acelu om erau mai vii ca oricând, pe când ai lor se închideau de somn. Se adunaseră mulți oameni, dar unii plecară înainte ca omul acela să-și fi terminat povestea lui. Așa li se părea tuturor, o poveste. În ochii și cuvintele lui străluceau forme și lumini de care erau cu toții parcă cuprinși pe nesimțite, așa ca atunci când adormi.

Îl urmară aproape cu toții cuprinși de o febră ciudată, cu o nerăbdare de care nu se puteau desprinde. Iar acum, după câteva săptămâni de drum, nici unuia nu-i părea rău. Omul acela străin lor și totuși cunoscut, îi făcea să vadă aievea câteodată turnul cel înalt la marginea întinderii nesfârșite de nisip. O nălucă ce se prefigura din cuvintele și privirile omului. Abia întrezărită, dar sigur acolo, departe.

După câteva luni de mers, caravana avea câteva suflete mai puțin. Cei mai bătrâni, aduși de acest om până la a-și lăsa vetrele lor de-o viață, se stinseseră și îi lăsaseră în seama nisipului care le acoperise trupurile slăbite de drum, de viață și de sete. Nici unuia nu îi păruse rău că plecase. Nici unuia nu îi dispăruse din privire lumina acelei fantasme a turnului, cu toții se stinseseră aproape fericiți și fuseseră în felul acesta o pildă de curaj pentru ceilalți de a merge mereu mai departe cu orice preț. Omul care îi conducea avusese puterea de a călăuzi sufletele muribunzilor spre turnul din inima lui, iar ceilalți înțeleseră că nu mai era cale de întoarcere.

Turnul îi chema pe toți, așa cum îl chemase o viață pe cel care îi ducea într-acolo.

Se făcea curând un an de la plecarea lor. Oamenii vedeau mereu la marginea deșertului turnul cel înalt, cu crenelurile lui din ce în ce mai vizibile. Seara aveau mai aproape convingerea că a doua zi vor ajunge la el. Dar în zori o luau din nou de la capăt, turnul li se părea de neajuns niciodată. Era acum, dimineața, parcă mai îndepărtat, iar ei se gândeau că apropierea fusese cu siguranță o păcăleală a luminii de seară. Mai palidă și mai roșiatică la apusul Soarelui, asemenea cărămizilor din care parcă era făcut turnul. Aveau senzația că aseară îl atinseseră, dar nu mai știau dacă nu cumva visaseră.

Omul acela din fruntea caravanei slăbise și încă îi chema pe toți la drum, ochii lui aveau vâpăi din alte lumi și ei îl urmau. Cămilele mai îmbătrâniră cu un an.

Bărbile li se albiseră, iar uneori li se părea că privesc pe nisipul liniștit urmele caravelor trecute înaintea lor pe acolo. Sau poate chiar ale lor, se gândeau atunci, dar știau că drumul era bătut de vânturile deșertului și că toate urmele se șterg.

Numai turnul era mereu acolo, mai aproape ca oricând seara. La lumina focurilor slabe, bând ceaiul sărac al zilei și mâncând bucata

uscată de pâine, se simțeau mai aproape unii de alții, ochii le zâmbeau și își priveau unii altora bărbile mai albe și mai lungi. Păreau că se roagă. În mijlocul lor stătea omul acela străin și totuși unul de al lor. Cu ochii lui mai vii ca ai altora îi chema să vadă turnul. Uneori din vorbele lui turnul li se părea alături. Vedeau cum se înalță până la cer, sau poate asta era din cauză că ei stăteau jos, pe nisip, iar turnul avea ceva măreț și de neînchipuit de minte omenească. Atunci, omul din fruntea lor se bucura nespus. Știa că îi duce mai aproape de ceea ce credeau a fi capătul călătoriei, că pot vedea ceea ce nimeni altcineva nu mai văzuse. Că vor povesti fiilor și nepoților, așa ca niște bunici cu bărbi albe întorși acasă din lunga lor călătorie, tot ce era mai minunat pe lumea aceasta. Turnul cel mai înalt pe care îl văzuseră vreodată. Omul acela simțea bucuria copiilor și uimirea celor care abia așteptau să se facă mari și să plece și ei spre turn. Atunci îl iubeau cu toții.

Serile treceau ca un vis astfel și a doua zi plecau din nou spre turnul cel mai înalt din lume, dar din ce în ce mai îndepărtat.

Iar într-una din seri, pe când se așezară să aprindă focul, simțiră cu toții deodată sub picioare piatra tare. Albă și strălucitoare de parcă ar fi dăruit lumina serii din carnea ei. Nu era cărămidă, nici altă piatră, ci doar lumină. Se priviră unul pe altul, apoi pe omul care îi adusese până aici și nu înțelegeau. De jur împrejurul lor erau doar stele strălucind. Nu mai era deșertul, nu mai era nisipul, totul se ridicase sus de tot și erau parcă de-a dreptul în cer.

Privirile omului care-i călăuzise se ridicară spre cer și zăriră steaua cea mare deasupra lor. Fețele lor străluceau și ochii lor aveau ceva din privirea călăuzitorului. Omul acela al cărui nume nici măcar nu îl știau, se stinse acolo, sus, împăcat și prea slăbit de drumul cel lung.

Știau că sunt sus de tot, pe acoperișul turnului. Știau că mai sus se poate doar zbura. Chiar căzând spre pământ, chiar zdrobindu-se cu toții.

Ajunseseră.

Și pentru că ajunseseră, urmau să se întoarcă acasă.

AȘTEPTARE

Nu, hotărât lucru, așa nu se mai putea. Toate cele trăite i se păreau ucise în mod fizic de zgomot și gălăgie. În așa fel încât tot ceea ce făcea omul acela ziua și noaptea se deformau într-un fel imperceptibil la început, dar apoi cumplit de apăsător. Nu mai mânca decât însoțit de motoarele mașinilor și motocicletelor de pe stradă. Nu mai putea dormi de strigătele celor care se distrau noaptea la bordura trotuarului cu un cântec dat tare și multe sticle de bere rece, așa era bună vara. Mii de mașini i se părea că îi calcă în cauciucurile lor scrâșnite toate cântecele vechi și dragi. Urlete de furie sau de extaz la vreun gol al nu se știe cărei echipe de fotbal, victorioase ca mereu împotriva alteia. Vuiete de tot felul, mașini de găurit la orice oră vreun perete din beton, motoare tari de tăiat cu dinți de oțel, pentru copaci, desigur, sau alt lemn, lemn care lui îi era foarte drag pentru că din el se făceau cândva viori și chitare.

Somnul i se părea un dar foarte rar, se petrecea cel mai bine când se așternea zăpada, albul ei suprima zgomotele, le absorbea în mantaua ei fină. Oamenii se ascundeau prin case și parcă abia atunci simțea și el cât de blândă poate fi starea de liniște, dar uneori și atunci se simțea viscolul cu vuietul lui sinistru și rece. Observase însă că iernile cu zăpadă se răriseră și de aceea oamenii se tot străduiau să facă la fel de mult zgomot ca și vara sau toamna sau primăvara.

Mult nu mai putea rezista astfel și într-o bună zi se duse la catedrala cea mare, nu era sărbătoare, era o zi obișnuită când era liber. Merse și intră oarecum sfios în clădirea impunătoare și lucitoare, din marmură albă, se opri în prag și nu prea știa ce trebuie să facă. Privi statuile și picturile icoanelor, era cam răcoare acolo și se duse pe covorul cel roșu drept înaintea cu pași șovăitori. Era pe covor, un pic mai în față, o rază de soare care lui i se păru că îl va încălzi. Se simțea un pic ciudat, poate că

urechea lui aștepta acolo cu adevărat liniștea cea mai fină, dar auzi foșnete și zgomote de pași pe lângă el, de parcă ar fi umblat pe acolo umbre nevăzute, dar pe el nu-l privea asta. Era destul că nu era liniște, iar un semn că intuia bine realitatea aceluia loc a fost clopotul cel mare care bătu exact atunci. O primă bătaie de clopot care îi opri bătăile inimii, deși știa că este doar prima din multe altele care urmau să vină. Urechea dreaptă îi vuia foarte tare și se năpusti afară, la Soare, dar era cît pe ce să fie lovit de o mașină luxoasă, cu geamuri prin care nu se putea vedea nimic, mai era și neagră ca un dric. Speriat de toate acestea, omul încremeni pe bordura trotuarului și privind în jos la pietrele acelei borduri, auzi în urechea stîngă clopotul catedralei electrizându-l iar, apoi peste sunetul clopotului auzi cântecele pe care le cântau cei care stăteau nopțile de vară la bordura trotuarului. Da, bordura era vinovată pentru iluzia zgomotului din capul lui, își amintea de gălăgia produsă bieteii lui străzi atunci când au operat-o de bordurita cea veche...

Plecă iute din locul acela și ca să nu mai vadă bordura privi cerul senin și albastru, erau numai nori mici și frumoși, albi, dar prin ei trecea lăsând o dungă albă perfect dreaptă un avion. Motoarele aceluia turboreactor se făcură o durere atît de puternică a urechii lui drepte încât își cuprinse capul în mâini. Pîlnia aceea a palmelor nu-l apăra însă, ba chiar durerea i se întetî. Merse grăbit înainte, numai înainte, oriunde, numai acolo nu, așa nu se mai putea, sigur că nu.

Primii care i-au simțit surditatea au fost colegii lui, dar el nu credea decît că li se pare lor sau că ei glumeau așa. Se simțea mult mai bine să audă numai cu urechea lui stîngă. Râdea, spunând că el aude numai cu urechea inimii. Dar chiar când spunea asta auzea iar bătaia clopotului celui mare și urechea dreaptă îl aducea cu durerea ei la starea de panică dinainte. Alarma aceluia clopot îi spunea că e grav.

Într-o zi se trezi că se agață de el pe stradă un chip foarte supărat pe care nu-l auzea și vedea cum fața aceea țipă la el, nu înțelegea ce spune, omul dădea din mâini cu furie și ochii lui aruncau parcă scânteii. Nu mai văzuse în felul acesta niciodată. Dar se scuză cum putu, vocea și-o auzi răsunând cumva prin piept, iar celălalt se depărtă dînd din mâini.

Înțelese că trebuie să meargă atent, echilibrul lui nu mai era întreg și se ciocnise de omul acela fără să vrea.

Un doctor, da, dar un doctor de urechi și de liniște pe care nu-l găsisse la catedrala cea mare. Ba dimpotrivă, acolo primise bătaia hotărâtoare de clopot și de inimă.

Va fi în fiecare zi la ora 18. Nici mai devreme, nici mai târziu și va dura exact o oră. Ora lui de așteptare, așa o numi, așteptarea a ceva, a ceva neașteptat, a unui gând, a unei vești interioare, a unui sunet numai al lui, peste surditatea asta neașteptată. Dar beethoveniană, o alinta el și atunci durerile urechii drepte încetau. Știa de undeva că avea în el cauza surdității acesteia, poate o dorise inconștient, disperat de zgomotul perpetuu și de presiunea din afară. Deci, ca un ritual numai al lui, se decise să fie la ora 18 o oră de așteptare. Se pregăti, se spălă, se bărbieri. Se pieptănă cu o cărare în cealaltă parte, pe stânga, altfel decât de obicei și foșnetul pieptenului prin păr îi rămase blând în memorie. Parcă torcea o pisică și ar fi dorit să se pieptene mai mult, dar se apropia ora 18. Se îmbracă cu costumul lui casnic, cu halat de mătase și cu papuci noi, se privi în oglindă și se găsi un pic încruntat, prea multul zgomot îi adusese riduri noi pe chip, dar imaginea era destul de plăcută și se gândi că surditatea lui nu se vede.

Încuie bine ușa cu cheia, decuplă televizorul, radioul și celelalte aparate, stinse lumina și se așeză în fotoliu, cu fața spre fereastra camerei. Se însera și el se gândi un pic la apusul care urma, se trezi mai apoi că își simte emoția și i se păru o emoție plăcută. Parcă m-aș duce la o întâlnire mult așteptată, își spuse, apoi intră în starea lui de așteptare planificată. La urma urmei este doar prima dată când o fac.

Nu închise ochii și vedea cum lumina zilei se stingea lin. Se întunecă de tot după un pic de așteptare, dar ochii lui priviră atunci camera în acea nelumină nouă. Pe peretele din stânga îi sclipea o luminiță în geamul care acoperea pendula cea mare, nu-i auzea bătaia regulată, dar își auzea inima. Nu putea distinge ora, avea doar raza aceea mică de lumină reflectată din cristalul pendulei cine știe de pe unde, prin

fereastră, altfel nu se putea. Nu am tras perdeaua azi, dar mâine am s-o trag. Știa că peste puțin timp va trece ora lui de așteptare și atunci ceasul va scoate un sunet asemănător unui clopot. Dar era doar o pendulă oarecare. Numai a lui. Noul lui timp și noua lui stare de așteptare, nu avea de înfrânt decât acel sunet care venea așa cum îl planuise, adică la ora 19.

În noaptea care urmă primei lui așteptări dormi neașteptat de bine și a fost cu adevărat liniște. Nu îl durea de loc urechea dreaptă și nu auzi nici cel mai mic zgomot. Visă că se apropie de liniște.

Poate că totul începuse de fapt acolo, în catedrala cea mare. Acolo unde cautase liniștea și primise palma acelui clopot peste urechea dreaptă. Poate era dorința lui și cineva i-o îndeplinise chiar acolo unde trebuia să-i fie împlinită. Va trebui să mai meargă acolo, chiar dacă va surzi complet.

Trecuse o săptămână de așteptare a orei lui de așteptare, era a șaptea lui seară. Nu se mai simțea de loc emoționat, avea acum o siguranță de care se bucura mult și abia aștepta ora 18. Știa că are un loc de rugăciune nou, numai al lui, dincolo de zgomot, iar asta numai cu ajutorul neazului primit în dar. Se gândea acum că poate va auzi în alt fel, poate se va auzi pe el, cel străin lui însuși până acum. Poate va veni vreun musafir iluzoriu sau cine știe ce alte lucruri și stări, se bucura pentru ceea ce știa că va veni nou. Numai pentru el.

Într-una din seri se temu de niște mici raze albastre pe pereții camerei, se plimbau iute și nu putea ști ce erau, le urmări cu privirea mult. Apoi se stinseră. El se puse pe așteptat atent, ca de obicei, credea că sunt cine știe ce mesageri, poate din alte lumi și inima lui bătea ca în amintirea clopotului. Parcă le-ar fi așteptat să mai vină, atent privea peretele camerei și pendula sună chiar atunci. Se trezi și a fost trist.

La fereastră văzu pe stradă mașina unei salvări cu girofar.

Poate că asta a fost de fapt salvarea, simți un răspuns.

Mai târziu, veni iarna și ora 18 a lui era deja în noapte. Era zăpadă și liniștea ei el nu o putea auzi. Seara aceea avea doar lumina lunii pe perdele și el se ridică și trase draperia. Lumina aceea stranie și nefiresc de albă pe zăpadă îl purta departe de toate, în lumi cosmice noi. Simțea că luna i se dăruie în toată splendoarea ei, numai lui, surdul beethovenian. Ar fi dorit să se încarce cu lumina aceea și chiar se simți plin de un fel straniu de putere. Așteptase aproape două săptămâni ca luna să crească lent și sigur până la starea ei deplină. Așteptare împlinită acum, așa cum aflase el că sunt toate așteptările. Crescuse odată cu prima lui lună de iarnă și îi făgădui surorii lui celei noi să îi dea ceva în dar. Ca o răsplată, timp de alte două săptămâni, cât ea va deveni altă lună. Pentru ceea ce primise de la ea.

Luna acelei luni îi dăruie curajul de nu se mai teme de tot ceea ce ar fi putut auzi din el însuși.

Îi dăruie timp de două săptămâni o poezie pe o coală albă de hârtie. Era un poem bun, cu rime reușite care l-au bucurat ca atunci când rezolva cuvinte încrucișate. Doar că acum cuvintele nu îi mai erau încrucișate, ci dragi.

Apoi veni primăvara și ora lui 18 începu să se lumineze cu o lumină blândă. Vedea acum bine acele pendulei lui și știa fără să o privească ora și minutul așteptării. Mai scrise în dar lunii, care se tot înnoia, numai ea știind cum, la fiecare patru săptămâni, câte o poezie frumoasă. Pentru că tot ea i se dăruia numai lui. Dar acum începuse și soarele a crește. În alt ritm și mai lung, iar surzenia lui îl ajuta să vadă și timpul așteptării echinocțiilor și apoi al solstițiilor. Devenise fratele lor.

Spre toamnă uitase de tot de zgomot și pricepu într-o seară de așteptare că lumea cea mare a soarelui și lunii îl cuprinsese și pe el cu lumea lui surdă, dar beethoveniană. Era bucuros și surzenia lui îi adusese libertatea așteptărilor împlinite și o mică pensie de invaliditate. Se întreba

uneori cum ar mai putea auzi acum. Simțea că despărțirea de zgomot îi adusesse în dar sunetul bătăilor inimii lui, pe acela al respirației lui sau sunetul de izvor al sângelui circulând prin artere.

Se primise pe el acasă la el pentru că alesese să se aștepte cu răbdare.

După un an, catedrala nu-l mai emoționa și intră cu capul sus. Nu se vedea la urma urmei că nu mai e surd. Surde îi erau numai timpanele fizice, dar antene noi crescuseră din el și din așteptarea lui.

Iar atunci când a bătut clopotul bucuria lui a fost alta.

Pentru Ștefania

Lui nu i se întâmpla niciodată să trăiască ceea ce visase. Pentru fiecare umbră de vis făurit cu atâta grijă în ani întregi i se dăruia pe căi încă nedeslușite și ceea ce el numea "efecte secundare". Era mereu ceva care strica împlinirea visului. Da, el știa foarte bine că gândurile devin realitate, știa că omul este alcătuit în întregime din tot ce iubește, ce gândește și ce mănâncă. Știa să își strunească gândurile, învățase că doar acolo, în spațiul acela al creării gândurilor este viu cu adevărat. Dar se vede treaba că nu izbutea să fixeze cu destulă putere detaliile în finețea lor. Și tocmai detaliile aduceau apoi acele "efecte secundare", așa cum unele prospecte ale medicamentelor previn asupra reacțiilor adverse pentru diferiți pacienți. Alergie la una sau alta, urticare sau constipație, amețeli. Chiar dacă alungau reumatisme sau dureri de dinți. Așa i se părea și lui.

Visase odată să devină pictor, își luase toate cele de trebuință și lucrase ani de zile. Își dorise o expoziție și o imaginase cu simezele ei curate și noi, cu sala și privitorii. Dar nu se petrecuse decât pe niște biete planșete de proiectare la care nu mai lucra aproape nimeni, într-un atelier de producție unde se expusese pentru colegii lui cu tablourile fără rame. Detaliile i se arătaseră prin lipsa lor și stricaseră totul. A câștigat atunci câțiva bani și și-a cumpărat câteva culori, niște mănuși și o șapcă, era iarnă. Un strop mic de bucurie, visat a fi mai mare. De fapt își dorise o pipă și o barbă, așa cum trebuie să aibă orice pictor adevărat.

Și așa se petrecuseră și alte vise de-ale lui, cu familia, cu serviciul, cu prietenii. Dar știa că este cu putință și că străduința poartă în ea succesul. Poate că nu visase încă visul merit numai lui.

Convins că e ceva lipsă în toate visele lui, se obișnuie să le viseze mai mult și mai atent, să repete în gând propoziții care fixau cu adevărat realitatea dorită de el. Mii de secunde se scurgeau astfel devenind încet-

încet realitate. Știa de acum să moduleze pe fiecare silabă un tic sau un tac al ceasului care îl însoțea în călătoria lui prin lumea gândurilor. Tic-tac-ul ceasului se acoperea câteodată de tot felul de ciocănituri ritmice din viața blocului, dar el le lua drept purtători noi ai gândului lui rostit și afirmat în propoziții clare. La început îl întrerupseseră din treaba lui. Mai pe urmă înțelese că dacă celelalte sunete ritmice îi ajungeau la urechi, atunci ele sunt ceea ce el trebuia să audă, la secunda potrivită cumva chiar de ceasul lui. Se opreau brusc, la fel cum apăruseră. Propozițiile lui se întrerupeau și ele la jumătate de cuvânt uneori și se întrista. Alteori ciocăniturile se opreau exact acolo unde propoziția se încheia. Se bucura atunci de coincidența evidentă.

Dar cel mai important lucru pe care l-a înțeles a fost că indiferent în ce clipă se opreau sunetele din afară, regăsea cu bucurie tic-tac-ul ceasului lui. Mereu acolo, cuminte, înțelegător, ascultător veșnic al realității pe care el o năștea în ritm clar. Aproape dispărură "efectele secundare" din viața lui. Fuseseră asemenea unui exploziv pus la baza coloanelor unei clădiri. Explozia dăruia tot ce purtau coloanele acelea. Acum mergea pe calea primită în dar în acel timp. Poate spre visul lui.

Știa că ei vor fi cândva noi. Ei, cei care ciocăneau mereu, la orice oră. Ritmic, asemenea unei mitraliere. Lor el le modela ritmul în felul descoperit numai de el. Acum nu știu, dar mai apoi vor ști, simțea el.

Odată, în timp ce se afla întins pe spate și se curăța respirând de gânduri parazite, adormi. Știa că nu ar trebui să doarmă. Acolo, în starea aceea dintre veghe și somn era lumea nașterii realității lui. Ceasul ticăia liniștit și nu se auzea nici un alt zgomot ritmic de afară. Nu astăzi, peste câteva ore venea anul nou.

Știa toate acestea și se bucură de ceea ce zări după pragul de întuneric. O grădină frumoasă cu flori colorate și vii, iarba era nouă și îi ajungea până aproape de genunchi. Pășea cu atenție să nu o strivească și găsea cu greu cărarea pe care alții o făcuseră sau care era acolo dintotdeauna. Era cald ca primăvara și aerul era parfumat de mirosul florilor. Stropi de rouă scânteiau pe frunze. Amestecate și pline de lumină, toate astea îl amețeau parcă. Era o altă lume, dar el o putea vedea și avea doar regretul că e singur.

Privind mereu în calea lui se trezi în fața unui copil. Mic până la înălțimea mâinii lui, băiețelul îl privea cu ochi albaștri. Nu știa ce să facă. Dar copilul îl apucă de mână și îl trase înainte.

- Du-mă tu, te rog, eu nu știu încă să merg pe aici, îi spuse cu un glas micuț.

- Nici eu, răspunse bărbatul.

- Ba da, tu trebuie să știi, tu ești om mare. Altfel nu ai fi ajuns până aici. Părea un pic bosumflat. Eu sunt aici pentru ca să uit. Acum încă îmi aduc aminte, dar ei au să îmi taie puntea amintirii așa cum numai ei știu s-o facă. O lacrimă îi căzu din ochi și se prelinse pe obraz. O să mă doară, știu, așa cum te-a durut și pe tine. Dar ești acum aici cu mine și eu trebuie să uit pentru a învăța. Doar de aceea sunt copil, pentru școală. Așa mi-au spus.

Mergeau unul lângă altul atenți la iarbă. Copilul pășea un pic înainte și îi ținea strâns mâna.

- Ai fost acolo și acum ai ajuns aici, e totuna de fapt. Alt ceas, dar e doar o aceeași cale. Tu ai trecut de uitare, dar eu trebuie s-o învăț. Să îmi arăți drumul după aceea, asta te rog. Ochii mă vor durea de lumina lor palidă și urechile îmi vor fi rănite cu urlete. Pe urmă am să am sânge prin vene și afară, și voi avea o piele albă și unghii și păr. Le voi crește ca să mă apere de frig, de ploaie sau poate de vânători. Le voi pierde în lupte, ca și mâinile și poate picioarele. Mă vor nimeri cu gloanțe rele și reci, trase din puștile lor. Îmi voi aminti poate atunci, încă nu știu. Sau poate le voi pierde de bătrânețe. Albite și scorojite, uscate de sevele primite aici și acum. Din florile acestea și din lumina de aici... Înțelegi?

Omul știa că înțelege, își amintea cum făcuse la fel cândva, înainte de acel ceas, de tic-tac-ul lui, înainte de ritmul încetinit acolo. Va trăi și el, copilul, acolo, se gândi. Și are să-l doară. De aceea e trist.

- Da, înțeleg.

Omul tăcu un timp.

- Hai cu mine. Îl ridică pe umeri, în cârca lui. Copilul i se păru foarte ușor, ca și cum ar fi fost făcut doar din aer. Râdea un pic speriat cu un glas cristalin. Hai cu mine până la mama, încă mai sunt bucurii acolo, îi spuse.

Anul acela nou a venit într-o luni. Ca un început de săptămână solară, se gândise ea atunci. Își dorise în clipa aceluia ceas de sărbătoare pentru alții, la miez de noapte, ca în anul început să nu se mai tragă nici un singur glonț pe pământ. I se părea că nu e de fapt dorința ei, ci îi fusese dăruită de altundeva. Dar o trimise mai departe pe fereastra unde i se arătau florile gălăgioase ale artificilor de an nou. Ar trebui ca anul nou să înceapă întotdeauna dimineața, la răsăritul soarelui, se gândi. Dar lumea solară fusese corectată de legi omenești.

Intră înapoi în casă. Închise fereastra și trase draperiile, ascultând zgomotul îndepărtat al orașului. Mai luminau doar lumânările pomului de iarnă și ei i se păreau foarte plăpânde. Se întristă. Deschise cu greu sticla de șampanie, urma anul nou. Astrologul îi vorbise ieri de tatăl ei, de lipsa dragostei lui. Se trezi lăcrimând pentru tatăl ei în acest prim minut al anului nou. Simțea că îi este dor de cineva necunoscut. Îl pierduse când era copil. Acum îi era dor ca de nimeni altul și el nu era acolo. Dacă nu îți iubești tatăl nu ai să-ți poți iubi soțul, îi spusese astrologul și ei i se păruse o condamnare nedreaptă. Îi ceruse explicații, dar acela tăcu și o privise ca și cum ar fi fost sigur că ea nu poate înțelege știința lui. Plânsese și atunci, la plecarea din casa astrologului. Poate avea totuși dreptate. Poate de asta rămăsese singură. Un alt efect secundar. Dar lipsa tatălui era sigur nedreaptă și ea știa asta mai bine decât orice astrolog.

Să nu se mai tragă nici un glonț pe pământ, măcar anul acesta. Și în nici un alt an ai altor planete din ceruri. Se bucura și simțea că pentru rugăciunea asta va primi în dar un vers curat ca apa cristalină a unei fântâni. Un vers încă nescris.

Se auzeau cântece țipate mult prea tare în bucuria celorlalți de anul nou. Ea știa că spre ziuă, oboseți de atâta petrecere, ei vor adormi cu toții un somn greu. Abia atunci va putea pleca să se plimbe prin orașul pe care îl iubea cel mai mult adormit. Somnul celorlalți, altfel decât al ei, dimineața nouă o făceau să dorească de-adevăratelea ca anul să înceapă atunci, la răsăritul soarelui. Așa simțea ea.

Până la somnul celorlalți mai erau însă câteva ore de gălăgie cu lumini artificiale. Își turnă o cupă de șampanie și o goli cu gândul la tatăl ei. La mulți ani fără gloanțe... Lăcrima.

Se opri. Întinsă în pat, simți cum se clatină totul sub vibrațiile boxelor de difuzoare ale vecinilor. Păreau o inimă străină. Își dori să își audă doar inima ei. Șampania o adormi.

Visă un copil. Venea bucuros și fugind cu părul lui în vânt, avea ochii frumoși și fericiți și îi dăruie și ei un strop din bucuria lui de copil. Era fericită cum nu mai fusese vreodată. Când îl prinse în brațe din fuga lui, căzură amândoi în iarba înaltă până la genunchi. Știa că nu miroșise nicicând o iarbă mai înmiresmată. Roua li se prelinge pe degete și pe fețe.

- Ți l-am adus pe tata, îi spuse copilul cu glas cristalin la ureche. M-a adus în cârcă până la tine. El e puternic.

Ea știe atunci că își ține în brațe tatăl și anul cel nou îi dăruie un fiu. Se lumina de ziuă. Anul nou începuse și era luni.

REGELE NORILOR

Norii sunt nu supușii mei, ci prietenii mei.

Am ales a le fi rege pentru că numai eu și cu ei avem puterea de a face totul să devină cu putință. De exemplu, noi putem să devenim aluatul din care oamenii își plămădesc visele și de aceea se uită mereu în sus, spre noi, în noi. Acolo, sus, printre oștirile blânde ale supușilor mei, oamenii văd totdeauna ceea ce își doresc, ceea ce ei aduc lumii celei mari. Și dacă ei încă nu știu că vin cu toții de acolo, de sus, dintre firele de aer lichid sau de apă aeriană ale norilor mei, atunci cu siguranță că pot afla cine sunt și ce pot deveni. Asta pentru că eu, regele norilor, privesc din perna mea de puf alb și lipsit de greutate cum mi se trimit mesajele viselor oamenilor sau uneori amenințările cele grele. Ba mai văd și aud uneori și tot felul blesteme și alte stări de fapt.

Noi - spun noi pentru că eu, regele, și supușii mei suntem unul - nu avem aici, acasă la noi, nici un fel de democrație sau altceva care ar putea să ne învrăjbească. Ne iubim cu toții și dăm oamenilor prima treaptă a visului lor. De aici se pot forma toate cele care prind apoi trup și carne sau soliditatea materialului tare și care poate fi pipăit. Nimeni nu știe mai bine ca noi să devină. Nimeni pe alte planete nu are puterea aceasta a întrupării după gând. Da, după gând, pentru că sunt foarte puțini oamenii care știu bine ce pot face cu gândurile lor. Oamenii aceștia sunt atât de rari încât poate de aceea nouă, norilor, ne sunt cei mai dragi și atunci când le simțim visele le facem pe plac aproape imediat. Uite de ce câteodată avem aceste culori de vis pentru voi, oamenii, uite de ce altădată luăm chipuri de îngeri și de madone, poate pentru că suntem chiar aceste energii în clipa când cineva dintre cei rari ne modelează așa. Noi nu suntem fantome sau iluzii, iar Creatorul cel mare ne-a lăsat a fi pe lume pentru un țel bine definit.

Chiar dacă eu sunt regele norilor, mă pot plimba cum vreau și când vreau nu numai prin cerurile mele, care de altfel sunt totdeauna senine. Ci pot merge și pe pământ, luând fel de fel de chipuri și înfățișări. Fac asta pentru că am nevoie, trebuie să mă fac mai dens și chiar să am greutate, să mă îmbrac într-un trup pe care trebuie să-l îmbrac în haine, pe care apoi trebuie să-l duc prin case de tot felul și să îl fac să vadă și să simtă tot ceea ce trăiesc oamenii. Pentru că, deși sunt un rege mare al norilor și am putere asupra și deasupra pământului, eu nu pot să-i înțeleg pe deplin pe oamenii care își fac visele din copiii mei, din norii de sus, pentru ca apoi să le strice asemenea copiilor care își strică singuri jucăriile. Asta nu ar fi foarte dureros dacă ar fi niște copii care strică pentru a învăța cum sunt făcute jucăriile și a-și dori să facă apoi altele mai frumoase. Dar am aflat umblând îmbrăcat în mine însumi pe aici, pe jos, că se poate ca mai binele să fie dușmanul binelui, mai cu seamă dacă sunt nori, pardon, gânduri ascunse de ochii celorlalți. Atunci supușii mei se fac albi și frumoși și pufoși, dar dincolo de imaginea asta amețitor de frumoasă sunt norii cei negri și care oamenilor li se par urâți. Nu se văd din prima privire, dar există acolo, dincolo... Aceia sunt numai norii lor, nu ai mei.

Oamenii aceștia printre care mă tot plimb pe pământ au nevoie de vis ca de apă, dar mie mi se pare că au uitat. Spun asta pentru că, noi, norii, suntem făcuți din aer și din apă și foamea oamenilor de aer și apă poate fi potolită și de norii mei. La fel sunt făcuți și oamenii, dar n-au aflat încă.

Astfel, chiar dacă nouă nu ne place de loc, ei, oamenii ne cheamă să cădem sub formă de gheață grea peste câmpiile lor roditoare, sau să bântuim ca uragane și cicloane peste orașele și satele lor, de parcă nu ar avea nevoie decât de asta pentru multele lor necazuri. Noi, norii, deși suntem conduși de un rege puternic ca mine, trebuie să ne supunem lor, oamenilor, pentru că așa am fost trimiși aici. Ne facem câteodată buni și apărăm de soarele prea arzător, altădată ne ducem acolo unde oamenii însetați cer din tot sufletul lor ploaie. Ne putem coborî până și în fântâni sau în adâncul oceanelor. Ne putem așeza în forme diverse în jurul unui om și să îl apărăm sau să-l purtăm acolo unde el dorește. Putem chiar să-l hrănim.

Despre unii oameni ceilalți spun, nu fără o mare doză de adevăr, că trăiesc cu capul în nori. Noi, norii, ne bucurăm tare mult când primim vizitele acestor visători, cum le spun ceilalți. Și la fel de mult ne bucurăm când munții cei mari ne ating cu frunțile lor. Până sus, pe frunțile munților, ajung și unii dintre oameni. Numai unii, pentru că odată ajunși acolo, așază pe munți fie steaguri de tot felul, fie cruci mari din fier sau din piatră, fie gânduri.

Supușii sau prietenii sau copiii mei se joacă uneori, cu tot felul de energii cosmice care fac zgomot mare și lumini pline de forță care ajung chiar acolo unde trebuie să ajungă. Iar eu, regele norilor, stau și mă uit și zâmbesc când văd cum ființele acestea numite oameni îl blestemă atunci pe regele meu cel mare. Spun că zâmbesc pentru că ei încă sunt copii care dorm și visează că sunt copii. Zâmbesc pentru că sunt foarte puțini cei care știu ce puteri avem noi și au și ei, cei care ne pot înțelege cu adevărat și care simt o mare nevoie de a-i trezi pe cei dormind încă în copilăria lor.

Asta încă îi mai doare pe cei mai mulți.

Eu, regele norilor, sunt calea căii de apă. Copiii mei știu și se bucură când ning. Și când sunt ceață se bucură, chiar dacă oamenii sunt atunci mai triști. E doar un pic mai frig și mai umezeală, asta îi tot trage la somn sau la gura sobei. Toate astea se întâmplă cu un tâlc pe care numai eu, regele norilor, îl cunosc. Apa căii mele este scrisă cu ciudate semne pe valurile oceanelor și pe sclipirile râurilor. Acolo, departe, unde nu a mai rămas decât nisipul uscat al deșertului, acolo, spun, viața apei și căii mele s-a stins. Nu, nu de tot, apa este și va exista în misterul căii mele mereu. Oamenii însă trec și iar trec, după unii vin mereu alții, învățătura căii mele de rege este chiar aceasta, că numai trecerea transformă. Totul meu lichid este peste tot.

Mă gândesc uneori că poate și eu trec. M-am plimbat peste pământul acesta de milioane de ori, am fost peste tot și am rămas aici, cu menirea mea. Poate că am obosit sau altcineva mă visează așa. Dar acela se odihnește în felul acesta neștiut și va reîncepe iar.

Cum să nu te bucuri de toate astea? Cum să nu te bucuri mereu de o viață nouă, renăscută?

Nu mă pot plictisi și nu pot obosi niciodată pe calea căii mele de apă. Sunt mii și milioane de forme, iar cele încă nedescoperite așteaptă doar să fie imaginate. Trebuie însă mare grijă, iar oamenii nu prea au asta, grija plămădirii viselor lor... Povești de tot felul le aduc, le spun pe calea căii mele de apă, dar puțini le aud și le iubesc. Dar eu le voi spune mereu. Și ei vor afla, sigur, cândva. Atunci durerile nu vor mai fi necesare și pielea lor acoperită de cicatrici și de semne ale bățăliilor duse (poate chiar și cu mine, regele norilor) se va desprinde de pe ei asemenea cojii unui copac. Se vor spăla astfel pe calea lor și pe calea căii mele de apă. Limpezi le vor fi privirile și senine. Curat le va fi trupul și mâinile lor vor mângâia îndelung și cu dragoste apa pe care le-o voi trimite ca un botez nou...

Uite-așa stau pe norul meu pufos și mă tot gândesc ca un adevărat rege. Dar regi sunt și norii mei, mai mici un pic, cum și eu sunt mai mic un pic pentru regele meu, care și el este un pic mai mic pentru vreun alt rege al lui... Dar una suntem și nu suntem cu toții regi, adică nu suntem regi răi, ci buni, tocmai pentru că mai avem încă în noi amintirile tuturor regilor. Și dacă mai este nevoie de regi pentru războaie, pentru oștiri și lupte, de aceea ne-am făurit pe noi înșine, din necesitatea visată a lumilor lor.

Povești, desigur, pline de viață și de aventuri și de frumusețe.

Povești de dragoste pe calea căii de apă...

...Alteori mă pot face o picătură care cade de pe o streășină de casă care încă mai are o streășină. Sau ca o lacrimă pe o pleoapă de copil sau de bunică. Pot să iau mii de alte străluciri, la fel cum razele soarelui fac să strălucească o fracțiune de secundă acele culori care de cum s-au făcut văzute au și trecut. Au ajuns la ochiul care trebuia să le vadă și în lacrimă sau pe o streășină au existat asemenea unei păreri. Trecătoare prin menirea lor...

Câteodată mă fac un cerșetor la un colț de stradă, cam jerpelit și puțin mai murdar, asta numai ca să simt cum oamenii strâmbă din nas când îmi simt mirosul sau cum îmi dau câte o coajă din pâinea lor, uneori albă, alteori neagră. Dar coaptă la fel de focul din cuptor sau din soare. Niște roade pe care oamenii nu le cunosc foarte bine, deopotrivă din foc, apă și sânge. Și un pic de aer, așa, ca un gând bun.

După asta plec în lumea mea din nori și mă tot minunez.

Când oamenilor li se face frig mă preling pe ferestrele lor ca un condens la alegere. Mă tot alungă, dar eu nu plec de loc. Nu vreau, nu vreau să plec de la ei, pentru că mă tot întreb ce s-ar face fără apă? Doar un pic dacă aş lipsi, vreo două-trei decenii, totul în jurul lor s-ar usca de-a binelea și atunci m-ar chema, asta e sigur... Doamne, cum m-ar chema!

Copiii se joacă atunci când mă fac zăpadă albă și curată, iar bucuria lor e și bucuria copiilor mei ningând peste lume. Ca un dar de Crăciun de la moș Crăciun.

Fac multe atunci când în regeasca mea lume mă plictisesc. Îmi iau supușii sau prietenii sau copiii și ne ducem acolo unde ne place. Ne facem tot ceea ce vrem și cum vrem. Chiar și câte un curcubeu, atunci când mulțumim și noi Soarelui.

Așa e când ești rege, dar numai când ești rege bun.

Altfel, te tot lupți cu alții ca să ajungi până la urmă a nu mai fi rege. Și vezi dușmani peste tot, chiar în supușii credincioși care ți se dăruiesc pe ei înșiși. Dar nu mai ai ochi pentru ei și nu îi mai meriți. Nici nu-i mai ai deja, pentru că nu mai ești rege.

Și înțelegi mult prea târziu și după mult prea multă durere că un rege este adevărat doar când are un pic, doar un pic mic de dragoste pentru ai lui. Un strop care cade întotdeauna de sus. Și abia atunci ți se face cu adevărat frig și te cuprinde o cumplită sete. Abia atunci vei vrea să fii sclav, înrobite de tine însuși. Un rege rău ai fost deja... Un rege bun vei mai fi cândva.

Și numai așa el este un visător și un mic îndrumător și învățător. Apa asta e botezarea prin regele meu de mai sus. Sau din alte locuri, sus sau jos sunt doar trecătoare. Iar oamenii tânjesc mereu după tot ceea ce au uitat.

Am să plec și eu cândva în alte stări, atunci nu va mai fi decât un cronicar de alt fel care mă va chema înapoi. Acela mă va recrea din

uitare și va fi renăscut pentru adevărata lui menire prin mine. Chiar dacă eu, fiindu-i iarăși rege al norilor, îi voi fi lui un supus credincios. Pentru că nimic, nimeni, nici o forță nu poate despărți ceea ce este Unul.

Par ciudate toate astea, dar eu știu că sunt așa cum trebuie în cosmica ordine. Uneori un pic stricată pe ici, pe colo, de tot felul de energii perturbatoare. Dar numai un pic, atât de pic încât nu se vede din lumea cea mare a norilor, unde eu sunt regele.

Și cine poate lumina mai magnific decât mine apusurile și răsăriturile? Cine altul decât eu și ai mei facem să fie lumea de acolo plină de arome de flori? Dar așa eu nu fac decât să slujesc pe regele meu, așa cum florile se apără uneori de priviri lacome prin mirosul lor frumos...

Altfel totul ar fi searbăd, uscat, fără sens al iubirii.

Adică fără sens de loc.

București, 2009

SUMAR

<u>PĂȘĂRILE ZAKI.....</u>	<u>3</u>
<u>TAINA.....</u>	<u>4</u>
<u>O ZI.....</u>	<u>9</u>
<u>ICAR.....</u>	<u>14</u>
<u>LUMINA CURATĂ A ZILEI.....</u>	<u>18</u>
<u>UMBRA.....</u>	<u>24</u>
<u>GALBEN.....</u>	<u>28</u>
<u>FLORAR.....</u>	<u>38</u>
<u>CRONICARUL.....</u>	<u>41</u>
<u>CLIPA.....</u>	<u>45</u>
<u>CETATEA.....</u>	<u>51</u>
<u>PALMA.....</u>	<u>56</u>
<u>TURNUL.....</u>	<u>64</u>
<u>AȘTEPTARE.....</u>	<u>67</u>
<u>NOI.....</u>	<u>73</u>
<u>REGELE NORILOR.....</u>	<u>78</u>